

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Mortuorum dialogi

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

Πο. ὁ ψὲ ἡγοτυπῆς, ὃ Ἐνίπευ,
 ὑπερόπτης πρότερον ἢ ἡ Τυ-
 ρῶ δ' ἔλεν δεινὸν ἀέπουθεν,
 οἰομένη ἀπὸ σὺ δὲ σκακκορῆδῃ.
 Ἐνι ἔμινουρ, ἔφης ἦδ' ἀπὸρ,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦδα, ὃ καὶ μά-
 λιστα ἐλύπησεν ἀντὶν, καὶ ἐζῶ
 τῷτο ἠδ' ἰκνυμαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ
 ἄφραϊνς τότε, καὶ χαρισίσας
 πορφύρεόν τι κῆμα, ὅπερ ἔ-
 μας σὺ κερνή, ἅμα σὺ ἡ-
 δα τῆ παυδὶ ἀντ' ἐμῶ. Πο. σὺ
 ἦδ' οὐκ ἠθελῶ, ὃ Ἐνίπευ.

NEP. Sed verò nunc ze-
 lotypus es ^b Enipeu, cum
 prius superbum & contem-
 ptorem te gesseris. Ipsa au-
 tem Tyro nihil graue passa
 est, quando se putauit à te
 vitiatam esse. ENIP. Nihil
 autem? Dixisti enim abiens
 Neptunum esse te, quod vel
 maximè dolore affecit ipsam:
 atq; ipse eò abs te iniuriat afa-
 fectus sum, quòd & qua mea
 esse debuerat, eam volupta-
 tem percepisti tu, & praterèa composito circa vos fluctu
 purpureo, sub quo absconditi iacuisisti, cum puella pro me
 aute rem habuisti. NEP. Tu enim non volebas, Enipeu.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

^a TYRO.] *Virguncula fuit Thessala, Salmonei filia, & Enipei amica, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit: de qua inferius in Philopatre, & lib. 2 Historiarum rerarum.*

^b Enipeu.] *Thessalia fluius est.*

MORTVORVM

DIALOGI.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ

ALEXANDRI ET

Φιλίππου.

Philippi.

Ottomaro Luscinio interprete.

PHILIPPVS.

YN μὲν, ὃ Ἀλέ-
 ξανδρε, ἐκ ἀν-
 ἱξαρνοσγῶοιο,
 μὴ οὐκ ἐμὸς

ON igitur in-
 ficiaberis, ^a A-
 lexader, ex me
 prognatū te es.
 se filium.

ἦός ἐστιν ἢ οὐκ ἄριστεύκεις,
 Ἀμμωνος γέγονε. Ἄν' ἔδ' αὖς
 τὸς ἰγρόσω, ὃ πάτερ, ὡς Φι-
 λίππου τῷ Ἀμῶντι ἦός ἐμι.
 ἄμ' ἰδοῦξάμιλω τὸ μάντευμα,
 ὡς χέρισμον ἐς τὰ πράγματα
 οἰόμεθ' ἐστίν. Φί πῶς λέγεις
 χέρισμον ἰδοῦξά σοι, τὸ παρ-
 ἄν σταυρῆ ἑξαπατηθυσόμε-
 νον ἂν τῆ περὶ τῶν Ἄν. οὐ
 τῶτο, ἄμ' οἱ Βάρβαροι ἑα-
 πταχυσάμ με, καὶ οὐδέ τις ἐτι
 ἀνέλατο, οἰόμενοι θεῶ μάχε-
 σθαι, ὡς ῥῆσιν ἑκράτην αὐτῶ.
 Φί, τίνας ἑκράτησας οὐκ ἄ-
 ξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς θεοῖς
 ἀά σωγνέχθης, τοξάεια καὶ
 πηλτάεια, καὶ γέρεα οὐσί-
 αα πεδελυμένοις; Ἐμλίωρ
 ἑρατῆρ ἔργων ἴω. Βοιωτῶν
 Φωκίωρ καὶ Ἀθλωάωρ, καὶ τῶ
 Ἀρκάδων ἀπαιτηχόμ, καὶ τῶ
 Θετταλῶ ἴππων, καὶ τοῖς Ἡ-
 κιάων ἀκουτίσας, καὶ τῶ Μαν-
 τινέων πηλτασιπὼρ, ἢ Ὀρέ-
 κας,

neis pugnare solitis, semp̄ congressus es? Aique Græcos
 armis domare, Bæotios, Phocenses, Athenienses, & id genus
 alios, operis fuerat strenui atque magnifici. ^f Arcadum in-
 super sustinere armaturam, & equitū Theſſalum ^h Eleorum
 iaculatores, ⁱ Mantimeos ^k peluis instructos, aut cū ^l Thraci-
 bus

se filiū. nam & Iouem Ham-
 monem genus paternum re-
 ferens, mortem non obisses.

ALEX. Neḡ verò nescius
 eram, pater, Philippi Amyn-
 tæ me esse filiū: sed quia
 ad res gerendas sic mihi vi-
 sum erat conducere, com-
 miento hoc usus sum vaticinij.
 PHIL. Quid ais? Con-
 ducibile id tibi visum, ut
 vaticibus impostoribus fal-
 lendum te exponeres? A-
 LEX. Non isthuc, sed bar-
 baros in mei admirationem
 tractos, facilius hoc prætex-
 tu nostro subdidimus impe-
 rio: quum nemo vnus viri-
 bus nostris hæctenus restite-
 rit, quippe hac sola opinio-
 ne ducti, quod aduersus Deū
 sibi esset præliandū PHIL.
 Quos tu igitur tanto cona-
 tu dignos vsquā vicisti, qui
 cum timidis illis & areulis,
 & pelarijs ac & gerris vini-

κας ἢ Ἰωνεὺς, ἢ καὶ Παύνας
 χαρῶσασι ταῦτα μεγάλα.
 Μάδων δὲ ἢ Περσῶν ἢ Χαλ-
 δαιῶν, ἢ χυσοφόρων ἀνθρώ-
 πων, ἢ ἄβρῶν, ἐκ οἷοι ὡς πρὸ
 σὺ μύησι, μετὰ Κλιάρχῳ ἀ-
 νελθόντων ἐκράτισαν, ἐδ' ἄς
 χῆρας ἡπομανάντων ἐλθῆν
 κείνων, ἀλλὰ πρῶν ἢ τόξου μα-
 ξικυῖσθαι, φυγούτων; Αἰ.
 ἀλλ' οἱ Σύνθαι γε ὦ πάτερ,
 ἢ οἱ Ἰδῶν ἐλφάντων, ἐκ ὄν-
 καταφρόνητόν τι ἔργον, καὶ
 ὄμως ὁ διασησας αὐτὸς, οὐδὲ
 πεδοσιαις ἀνύμνος τὰς νί-
 κας, ἐκράτησεν αὐτ'. ἐδ' ἐπιθρ-
 κησα νόποτι ἢ ὀσιχοῦμιν ὅτι
 ψωσάμην, ἢ ἀπιστον ἐπραξάτι
 ἢ νικῆν ἔνικα, ἢ τὸς Εὐκλεῶς
 δὲ, τὸς μὲν ἀνομιῶσι παρέλας
 βον, Οὐθαῦς δ' ἴσως ἀνὸς ὁ.
 κας μετ' ἄλλων. Φί. οἶδα ταῦτα
 πάντως. Κλέος γὰρ ἀπύγαμι
 μοι, ὅρ σὺ τῷ Διορατίῳ διηλά-
 σας, μετὰ τὴν ἀπύγαμι ἐφ' ὅς
 νόσας, ὅτι μετὰ τὰς αἰὰς
 πράξας ἡπαύσαι ἐτόλμησας.

bus, ^m Illyrici, ⁿ Paonibus
 ve manum conferere, opero-
 sum profectò atque arduum
 id fuisset in primis. Cates-
 rum^o Medos, Persas &
 Chaldaeos delictatos, ac plus
 rimo auro conspicuos, non
 satis compertum habeo quo-
 nam modo ante te ^p duce
 Clearcho mille viri bello as-
 dorti expugnârimi, scedè in
 fugam actos antequam ad
 manus venium fuisset. A-
 L E X. At verò ^q Scythæ pa-
 ter, & ^r Indici elephantes,
 res sunt non vsq; adeò abie-
 ctæ & contemptibiles; ^s &
 tamen neque concitatis ins-
 ter ipsos intestinis odijs, ne-
 que per proditiōnē mihi ven-
 undari passus sum victo-
 riam. Sed neq; peieravi vna-
 quam, aut per iugas à polli-
 cito recessi, fidemq; solui vi-
 ctoria gratia. Adde quòd &
 Græcos alios sine sanguine
 in deditiōnem accepi: ^t The-
 banos autem fortassis ipse audisti quomodo aggressus fue-
 rim. PHIL. ^u Noui hæc omnia ex Clito, quem tu inter epu-
 las, eò quòd nomen meum celebraret, & meas res gestas cum
 quis conferre auderet, traiecto per corpus telo tū iugulâras.

οὐ δὲ καὶ πλὴν Μακεδονικὴν
 χλαμύδα καταβαλὼν, ἰάν-
 δω, ὡς φασί, μινιδος, καὶ
 τίαραρ ὀρέων ἐπίδος, ἢ πῶς
 κωέδι ἐπὶ Μακεδόνων, ἢ
 ἰλαθερωρ ἀνδρῶν ἕξιους, καὶ
 τὸ πάντων γλοιοτάσων, ἰμί-
 μιν τὰ τῶν νεκρομένων. ἰῶ
 ἢ ἴλαρα ὅσα ἅπαντα ἔπραξας
 λήουσι συγκατακλήων πρ-
 παλιμίνους ἀνδρας, καὶ γὰρ
 μους τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ηρακλῶνα ἔπραγαπῶν. ἰρ
 ἰπῆνισα μόνον ἀκούσας, ὅτι
 ἀπύσχου τῆς τοῦ Δαρῆος γυν-
 ναικὸς, ἰαλῆς οὐσης, καὶ τῆς
 μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγα-
 τέρων ἐπεμλήθης, βασιλις
 καὶ ἢ ταῦτα. Αλ. τὸ εἰλο-
 κίνδωνον δὲ, ἢ πᾶτες, ἢκ ἰ-
 πανῆς, καὶ τὸ ἰρ Οξυδράκεις
 πρῶτον ἰαθάπιδω αἰ τὸ ἰρ
 τὸς τὸ τάχως, ἢ τοσαῦτα λα-
 βῆν πρᾶματᾶ; Φί. ἢκ ἰπανῶ
 τῆτο, ἢ Ἀλέξανδρι, ἢκ ὅτι μὴ
 ἰαλῶν

certe id opus exitiit, quod tum factitasse te accepimus. A-
 LEX. Quomodo autem tibi non probatur, pater, quod G in
 Oxydracis, gente Indica lubès me in periculum coniecerim,
 atq; acceptis plurimis vulneribus, muros primus omnium trans-
 filierim? PHIL. Non probò, Alexander: neque id quia
 pulchrum

Tu verò & Macedonicam
 chlamydem abiciens, & can-
 dyn Perseum amicum re-
 cepisti (ut aiunt) & tiam-
 ram reciam. Ut ne interim
 commemorem, quòd à Ma-
 ccedonibus viris vitique libe-
 ris, A adorari debere, te in
 animū duxeris, & qui quod
 maxime omnium erat ridi-
 culum, hominum abs te B vi-
 ctorum mores imitatus es.
 Tempero mihi ne memorem
 alia quæ iurpiter admiseris,
 C viris doctis in leonū clau-
 stra inclusis, & D nuptijs ta-
 libus peractis: quodq; E He-
 phæstionem plus quàm esset
 fatis, amaris. Vnum est quod
 solum laudo abs te gestum,
 in F Darij vxore videlicet,
 forma prastante, quia ab il-
 lius complexu abstinueris:
 & geneticis illius, atque fi-
 liarum, ne vim paterentur,
 curam susceperis. Regium

λαδὸν εἶν' οἶμαι καὶ τιρῶσκε.
 θαυωτὶ τὴ βασιλεία, καὶ προκίρ
 δυνάμει τὴ στρατῶ, ἀπ' ὅτι θε
 τοῦτο κίσει σωίφει. θεὸς
 ἦρ' εἶναι δοκῶν, εἰ ποτὶ πρῶ
 θείης, καὶ βλέπειν σε φορέδω
 τὴ πολέμει ἐκκομιζόμενον, αἰ
 ματι ριόμενον, οἰμάζοντα ἐπὶ
 τῷ κραίματι, ταῦτα γέλασ ἦρ
 ζῶς ὄρωσι, καὶ ὁ Ἀμμων, γόης
 καὶ ψωδόμενις κλέχχεται, καὶ οἱ
 πρῶτοι, κέραιον, ἢ τίς ἐκ
 ἄλλ' ἐγέλασεν, ὄρων τὴ τῶ Διὸς
 ἦδον λαποψυχῶντα, Λιόμενον
 τὴ πατρῶν βοηθῆν; νῦν μὲν ἦρ
 ὁπότε ἦδη τὴ θυκας ἐκ οἴα
 ποτὸς εἶν' τὸς πλὴν πρῶτοι.
 σιν ἐκείνῳ ἐπιερδμουῦτας,
 ὄρωντας τὴ νεκρῶν τὴ θεῶν ἐκ
 δῶν ἐκείνον, μηδ' ὄρωντα ἦδη
 καὶ ἐξωδητότα, κατὰ νόμον
 σωματῶν ἀπάντων; ἄπῶ
 τε, καὶ τὸ χέσιμον, ἀέφης, Ἀλέ
 ξανδρῆ, τὸ δὲ τῶτο κρατῆρ,
 ῥαδῶν, πολύσι τὴ δόξης ἀφῆ
 ρῆτο

Elis? Potissimum ubi Dei istius cadaver porrectum iacere,
 turgidum sanè & iuxta aliorū corporū morem contactu suo
 omnia labefactans aspexerit. Ceterū quòd ais, Alexander,
 tibi fuisse conducibile, & quòd facilius rerum potireris: id
 profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac strenuè ge-
 stis

εἶτα τὸ λατρεῖσθαι μὲν. πᾶρ
 ὅτι ἰδὸν ἰδύσθαι, καὶ θεὸς γινώ
 σθαι δοκῶν. Ἀλλ' ἐταῦτα προ
 ῥῶσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἑμῶν,
 ἀπὸ Ἡρακλέα καὶ Διονύσου ἐνά
 μιτον τιθεῖσιν οἱ μὲν, καὶ ὅτι
 πῶς Ἀορνὸν ἐκένωσαν, ὅθεν ἔτι
 ἐρικένωσαν καὶ ὅτι ὅτι μὲν
 ὅτι ἐξαρωσάμενοι. Φίλ. ὅρα
 ἐπιταῦτα ὡς ἡδὲ Ἄμμου
 λέγεις, ὅτι Ἡρακλέα καὶ Διονύσου
 παραδίδωκεν σιωπῆ, καὶ ὅτι ἄ
 σχώμα, ὅτι Ἀλέξανδρον, ὅθεν τὸ
 φωνεῖσθαι μὲν, καὶ γινώσθαι
 αὐτῶν, καὶ σιωπῆ ἡδὲ νεκρὸς ὄντι,
 eere, quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi. M Sed
 nec erubescere noski, Alexander, soliamve dediscere arro
 gantiam, te ipsum dein noscere vel iam tandem sapere, e.
 uiam si feruisti, ubi fato occubueris?

stis eripuit. Nā quanquā infi
 gniter multa, tamē dijs longē
 inferiora agere visus, vacila
 lare ob hoc iudicatus es, &
 tota ratione deficere. AL.
 Haudquaquam de me isthuc
 sentiunt mortales: sed cum
 Hercule me & Baccho con
 ferunt, veluti æmulum, parit̄
 cum illis gloria certantem.
 Nam & L Aornum à neu
 tro etiam illorum armis
 subactum, ego facile cepi.

PHIL Etiam dum videris
 ista ut Hammonis filius di
 cere, quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi. M Sed

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Phillippi Macedonum regis & Alexandri filij compa
 ratio. Duo aut̄ contraria sunt exempla, alterum mo
 derati animi, alterū immoderati. Quorum historię re
 quirantur è Plutarcho, Q. Curtio Arriano, & Diod. Si
 culo lib. 6. De ijs Cic. lib. 1. Offic. cap. de prudentia, Phi
 lippum quidem Macedonū regem, rebus gestis & glo
 ria superatū à filio, facilitate & humanitate video su
 perioiorem fuisse. Itaque alter semper magnus, alter sæpè
 turpissimus fuit. Cicero rebus gestis animi constantiam
 & moderationem antefert. Incepit Philippus Alexan
 drum

drum filiū, vt Valerius commemorat, quōd macedo-
num benevolentiam largitione ad se attraheret, quum
iple maiore ex parte Græciæ mercator, q̄ victor fuerit:
atque vt Diodorus testatur, auro sibi quā imperio magis
acquisierit. Neq; à Demosthene alio nomine peius au-
dit, quā quōd malis artibus impetium sibi acquisierit.
Quid q̄ & post secundū fortunæ afflatu, tyrannum
factum legimus. Eius vituperatio habetur apud Aph-
thoniū rhetorem in Progymnasmatibus, vbi dicitur, quod
Græca iuuentus in vituperando Philippo se exercuit.
Caruit ergo vera & solida gloria, quæ, vt Cic. dicit, in-
corrupta vox bene indicantium est, & consentiens laus
bonorū. Ad historiæ Philippi Macedonis cognitionem
pertinent etiam ea, quæ Iustin. habet lib. 8. & 9. Thucyd.
belli Pelop. lib. 2. Plutar. in vita Alexand. Paul. Orosius
lib. 3. cap. 12. ad 15. Philippo autem primum certamen
fuit cum Athenensibus, quibus per insidias victis, in Il-
lyrios bellum transtulit, & nobilissimam Larissæam cepit,
vt ait Iustinus lib. 10. Diodor. lib. 2. de rebus Alexandri
ait. Philippus anno secundi regni sui in Illyrici fines
cum decē millibus peditum & 600. equitibus intrauit,

a ALEXANDER Amyntæ me esse fil.] Amyntas Ale-
xandri Magni avus & Philippi Mæcedonis pater, Macedonum
rex, rei militaris peritiss. rebus q̄ gestis clariss. de quo Diodor. &
Trog. lib. 7. 8 & 9. b Vatib.] Scilicet Hammonis. De Ham-
mone verò & eius vatibus in Dialogis Diogenis & Alexandri.
Item Alexandri, Annibalis & Scipionis laudē annotaturus.
c Arculis.] Arculus diminutivum ab arcus, τοξόχορος, à quo
fit aliud diminutivum Arcellus, d Peltatijs.] Πέλτασιον scutum
exiguū, Luna semiplena imaginem referens, quo genere A-
mazones præcipuè in prælijs vii solebant. Virg. 1. Aeneid.

Ducit Amazonidum lunatis agrmina Peltis.

Scuta Amazonica vocat Nonius. Pelta cervæ haud dissimilis
est, qua armatus πέλταχος, πέλταχος, ἢ πέλταφος dicitur:
i. peltarius & peltatus. Liu. lib. 8. bel. Pun. Menippū quendam
ex regis ducibus cum mille peltatis Chalcidem misit. Hi etiam
Πέλταχοι Græcis dicuntur. Liu. lib. 1. bel. Maced. Noctæ contra-

tos, quos peltaſtas vocant, loco opportuno inter bina caſtra in
 inſidijs abdiærat. e Gerris vimineis.] Suidas neuro gene-
 re γάρρα refert, vt Perſicam vocem, quæ quidem tū arma decla-
 vet, tū quoduis deſenſaculum ſiue protectionem ſiue e corio, aut
 alia quavis materia: dicitur & eximio uſu. Porro gerras Græci
 erates vimineas appellant. f Arcadū armaturā.] Pelopon-
 neſi regionis intimæ populorū. g Equitatū Theſſal.] Theſ-
 ſalorum, quos ingenti clade proſtigauit Philippus ipſe in agro
 Theſſalonico. h Eleorū iaculatores.] Elei populi in Pelopon-
 neſo Etidem incolentes. i Mantincos.] Mantineā Arcadiæ
 urbem incolentes, apud quā contigit prælium inter Thebanos &
 Lacedæmonios. k Peltis.] Scutis. l Thracib.] Europæ pos-
 pulis feris & aſſeris, Macedonib. ſinitimi ab Oriente, m Il-
 lycis.] Regionis Europæ populis, qui hodie Sclauones dicti
 ſunt, Macedonibus ſinitimi ab Occidente. n Pæonib.] Popu-
 lis Pæoniæ regionis Macedonæ, qui foriſſimi olim habitū ſint,
 magnūq; ſibi ex rei militaris ſcientia nomen pepererunt. Vide
 Plin. lib. 4. Macedonib. ſinitimi à Septentrione. o Medos.]
 Aſiæ populos, de quib. antè in dialogo Alexandri, Annibalis,
 Minois & Scipionis. Aduerſus Medos & Armenios, qui anteq̃
 quiſpiam ſequatur, fugiunt. p Duce Clearcho.] Darius no-
 ſtus Perſarum rex moriēs duos reliquit filios, Artaxerxem, qui
 rotatur Mnemon, & Cyrum iuniorē: inter hos fratres cū exci-
 tatum eſſet bellum, Clearchus vnus fuiſ de ducib. exercitus belli,
 qui deinde interfecto iam Cyro ab Artaxerxe captus, necatus
 eſt, de quo Plutarch. in Artax. q Scythæ.] Septentrionales
 populi Europæ & Aſiatici ad bella magis q̃ ad vllum humani-
 tatis ſtudij idonei. r Indici e'lephantes.] India orientalis re-
 gio Aſiæ terminus elephantis abundat, & in ea maiora q̃ in ca-
 teris regionibus naſcuntur animalia. s Et tamē neq; cōcitat-
 tis.] Domo ſibeneſi Philippi Macedonem depingit, verſutū ho-
 minem, qui in omnē partem animū verſabat, nihilq; inſeratum
 relinquebat, quo ſuis rationib. conſulturus eſſet, ſine vllō veri-
 tatis, virtutis conſtantia roſpectū. Mentiebatur, fallebat,
 fraudabat, perierabat, aſſentabatur, ſi expredire videretur. ολόο
 αροσ & ολωσγ & dicebatur. Diuicuro enim rerum vſu ita
 audacius, ex aliorū incommodis ſua vt pararet commoda, vt lo-
 quitur

quiritur Comicus, nec à malis artibus abhorrebat. Græciã totam
 propè consilijs præuentam viribus domuit. Oros lib. 3. cap. 12.
 & Thebanos.] Bœotie regionis, à Thebe præcipua vrbe,
 quam Alexander euerit. dictos. u Noui hæc ex Clito] Se-
 neca lib. de Ira 3. cõparatione simili Alexandrũ ab auipat isq;
 humanitate degenerasse, Clitũ & Lysimachi optimõrum amicorũ
 lachryabili cæde docet. Fuit aut Clitus inter præcipuos Alexan-
 dri familiares, eisdemq; charissimus, tum q; filius esset nutricis i-
 psius, tũ q; ab illo in dubio vitæ discrimine fuisse seruatus. Hæc
 tamen in conuictio quodam liberius in Persicos mores inuectum,
 rex iam remulentus spiculo traiecit. Cuius facti eũ postride san-
 ta cepit penitentia, diu cussa iam ebrietate, vt totum tridũ cibo
 abstinerit, decreneritq; omnino inedia sibi necem consciscere,
 amicũq; de se optimè meritũ ad inferos persequi. Tandem agere
 admissa amicorũ consolatione, qui Clitum iure occisum asse-
 rebant, sumptuosissimo eũ funere sepeliunt. Latius habetur hæc hi-
 storia apud Arrianũ, Q. Curt. & Plutar. in visa Alex. Non igitur
 in Ægyptia in Alexandro fuit, sed in Ægyptia quæ in ipso non
 Ægypte sed Æthiopiæ exciuit. Eiusq; enim Alexandrũ præcipuè egit
 impetus animi vt in amicissimos etiã ferrũ distinxerit. x Ma-
 cedonicã chlamydẽ.] Paludamentũ dicitur, aurore Nonio,
 palliũ militare; sagulũ à Poluiano veniunt. y Candyn Per-
 sicum amictũ.] De quo Cæsar. Let. ant. lib. 14. cap. 56. & Et
 tiaram rectã.] Ornamentũ capitis, quod erectũ soli reges apud
 Persas gestabant, duces verò inflectũ. Herod. lib. 7. Lucian. tra-
 gæd. Æthiopiæ idẽ dixit A Adorari debetete.] Alexandrum
 Magnũ Iouis Ammonis filium fabulosè creditum & adorari
 se passum, iam antiè in Scipione annotasse me recorder. Verũ de
 Alexandri stulta ambitione, ac execranda scelerati sacerdotis
 adulatione Q. Curt. lib. 5. & lib. 9. vbi stolidã eius ambitio de-
 scribitur, qua se Dei filiũ non solum dicit, sed vt credi voluit, in-
 flatus à duobus maioribus Poësis, Agide Argino, & Leone Sculo,
 contrariis omnib. Macedonibus, & præcipuè Callisthe-
 ne Philosopho, optimo viro. B Victorum mores imitatus
 es.] Vno & morũ externorũ desiderio, & se & suos perdidit,
 vt scribit Q. Curt. lib. 7. C Viris doctis in leonũ claustra
 inclusis.] Lysimachus Agathoclis filius è successorib. Alexan-
 dri Ma-

dri Magni, Pergamo praesuit, ubi thesauri regis fuerunt. Hic illu-
 stris quidem Macedoniae loco natus, virtute illustrior fuit, a-
 more literarum ac philosophiae ardebat adeo, ut Callisthenem
 tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de vir-
 tute disserentem sapienter audierit, poculumque ei ac remedium
 in erit opianis propinaverit. *Quod egregie ferens Alexander, Ly-
 simachum leoni obiecit dicitur: sed ille viribus fretus, rem pos-
 teris prodendam fecit, manibus amiculo convolutam in os leonis
 inferens, accepta lingua feram exanimavit, quo facto vehementer
 postea Alexandro dilectus, & apud eum maximam hono-
 rem fuit. Vide Trogum lib. 15. Alexandri autem rebus prosperis
 Theophrastus agebatur, interitum Callisthenis deplorans. Itaque,
 dicebas, Callisthenem incidisse in hominem summa potentia, sum-
 maque fortuna, sed ignarum quemadmodum rebus secundis vit
 conveniret. Cic. Tuscul. quaest. 3. Q. Curt. lib. 9. D. Nuptiis ta-
 libus peractis.] Alexander Rhoxanes Oxyartidis fratris sui filie
 amore distinctus, eam uxorem cepit, non absque Macedonum
 indignatione. Plura lege apud Q. Curtium lib. 9 & Arrianum
 E. Hephæstionem.] Inter amicos quos habebat praecipuos,
 omnium maxime videbatur honorare Craterum, sed omnium ma-
 xime diligere Hephæstionem. Illum ornavit dignitate, hunc ad
 intimam admittit familiaritatem quem postea apud Babylonem
 vita functum, tanta sumeris magnificentia prosequutus est, ut
 facile omnes, quae toto terrarum orbe editae sunt, pompas supe-
 raret. Vide Q. Curt. & Plutar. in vita Alex. F. Darii vxo-
 rem.] Sysigambem Darii genitricem, uxorem & puellas capti-
 vas, quanta integritate servaverit, ignorat nemo, quas nisi de-
 missis oculis salutarit, idque raro, sibi metuens ab illarum infan-
 gnus forma. G. In Oxydracis, gente Indica.] Ab his Indiae
 populis cum Alexander liberasset Protaemius, Soter: i. Servator
 cognominatus est. Cum autem in illo bello crux esset illi vul-
 neratum, ac Chirurgum accersisset, multique accurrerent, qui in-
 ipsum frequenter Deum appellare consuevit, exporrecta hila-
 ri quae fronte inquit: Omnes me praedicant Iovis esse filium, sed
 vitulus hoc, hominem esse me declarat. Alii item duabus pos-
 sibilissimum rebus, se quod mortalis esset, deprehendere dicebat,
 somno & coitu, quod haec praecipue proderent humani corpo-
 ris im-*

vis imbecillitatem. Somnus enim mortis imago est. & coitus species est morbi comitialis. Periculum autem Alexandri graviter vulnerati in Oxydracis, alij a. ibores, in Mallis factum perhibent. H Ex te tua.] Alexander cum latronibus pugnant sagitta vulneratur. Ad Memacenos urbem, saxo in cernuem affecto, vulneratur. Deinde in Oxydracis graviter vulneratur. Q. Curti lib. 4. 9. & 10. I In desperatione rerum.] Apud Curtium lib. 4. Alexander fatigatur deficit, desperat, & aubius est: vulneratus Medicos habet Philippū & Crisobulum. K. Quōd facilius.] Alexandri ingens conatus de acquirendo orbis imperio describitur à Q. Curtio lib. 11. L Aonium.] De Petræ, que Aeger, expugnatione oppido difficili Q. Curti, lib. 9. Arrianus lib. 4. Scribit Plutarchus Alexandrum, quum intellexisset hanc Petram teneri ab homine meticuloso, dixisse: Nunc locus iste facillimus est captus. M Sed nec erubescere non sibi.] Alexander in deſtitia mediocritatisque oblitus, sibi blandiebatur. & quantum alijs præter æquum detrahebat, tantum sibi philantia vitio præter meritum tribuebat.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Culpatur Alexandri arrogantia & commentum, quo Deum se haberi voluit.

Factus Alexander successibus ipse superbus:

Innumeris voluit cultus esse Deus.

Vituperat cæcos sensus, mentemq; Philippus

In quibus & fuerit strenuus enumerat.

NON igitur.] *Προσφισιο. Nam.] Ratio à repugnantibus*
Neque verò nescius.] ἀπόκρισις αἰτιουσι γωγυχῆ. Quid
ais:] ἀπίστησις Non isthuc.] ἐπιβεβῆαισις ἀπὸ τῶ ἐνδύα-
τῶς χροσῆρις. Hac opinione dicti.] ἀπίστησις τῶ ἐνδύα-
Atqui Græcos.] Ἐπαράτιν. Arcadū in super.] τῶ χαλεπώ-
τιζα ἀίγειρότερα. Cæterū Medos.] ἀπὸ διδουσι. facilia non tā
preclara. At verò Scythę.] ἠένθησις: opponis ea que difficul-
ter vinci poterant. Adde qd' &.] ἀπὸ ἡσῆσις ἠγῆτ' ἀπὸ πῆδουσι.

Affumit

Affirmis quod ante de Græcis ille affirmauerat. Noui hæc.]
*Obijcit illi Clivum διαδομῶν. Tu verò.] τὸ ἄλλα ψευτὰ πω-
 χθῆναι. Tempero mihi.] ὀδύραλῆψις. Vnum est.] Co-
 ἔτιο κροτ' ἐξείρεται. Regium certe id.] ἐπιφώνησε ἐγκωμια-
 σικῶν. Quomodo aut tibi non probatur.] Compescat ἐπι-
 νεῖδισι oppositione audacissimi facti. Non probò.] ἐπιχε-
 σις ἐκ ἐπαινετικῆς. Neq; id quia pulchrū.] αἰτιολογία κροτ'
 ἄρσινῆς ἔστιν. Adde quod.] Latior probatio κτ' ἐπὶ ψευτῶν.
 Non enim video.] Ἀ' repugnantibus. Denique.] Ἐ' politio.
 Caterum quod ais.] Occuratio. Id profectò.] ἀ' φάσις.
 Nam quam.] Ratio. Haudqua.] Ἰ' inficitio. Sed cum
 Hercule.] collatio. Nam &.] Ἀ' suo præclarè factò. Sed
 nec crubescere.] Arguis cum arrogantia, ἔ' concludit.*

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ
 Ηερακλῆος. Hercules.

P. Viranio interprete.

ΔΙΟΓΕΝΕΣ.

ΟΥΧ Ηρακλῆς οὗτός
 ἔστιν, ἔμψυρον ἀπὸ
 μὰ τὸν Ηρακλῆα. τὸ
 τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λειονί,
 τὸ μίγχιθ, ὅλη Ηρακλῆς
 ἐστίν. ἄτα τίθνηκε Διὸς υἱὸς
 ὅν; ἔπει μοι, ὦ Κακίονικε, νε-
 κρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθνον ὑ-
 πέρ γῆς, ὡς θεῶν. Ηρακ. καὶ ὄρα
 θῶς ἔθυσον. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Η-
 ρακλῆς ἐν ἔρανεῶν τοῖς θεοῖς σὺ
 νειπ; ἢ ἐχθ' ἡακίσι φουρορ ἡ-
 βλω; ἐγὼ δ' ἔδωπον εἰμι αὐτ'.

NUnquid a Hercules
 hic est? Haud quis-
 quam mehercule as-
 lius. arcus, clava, pelvis leoni-
 na, magnitudo ipsa, totus
 deniq; Hercules est. Igitur è
 vita decessit, qui Iouis erat fi-
 lius? Dic, quæso, ò victorioso,
 mortuū me es? Ego enim cū
 terræ superessem, tibi haud
 secus quàm deo sacrificavi.
 HER. Rectè quippe sacrifici-
 cæsti: Hercules enim ipso in
 cælo vnà cū dijs immortalib. consistit. Heben apud se habens
 crurib. formosissimā. Ego verò qui te alloquor, sua sū vmbra.
 DIO.

ΔΙ. πῶς λέγεις ἔσθλωρον τοῦ
 θεοῦ, καὶ θλωατὸν ἱξίμη-
 σίας μύρινα θεὸν εἶναι, τε-
 θνωταὶ ᾧ ᾧ ἡμίση; ΗΡ. νού.
 ἔγῳ ἱκάνθ τιθνηκν, ἀπὶ
 ἰγὼ ἡ ἀκῶρ αὐτῷ. ΔΙ. μανθολ-
 νο. ἀνταυθὸρ σε ᾧ Πλέτωνι
 παρίθωκν ἀνθ' ἰουτῷ. ἢ σὺ
 νῶ ἀντ' ἱκάνθ νηρὸς εἶ. ΗΡ.
 τοῦτό τι, ΔΙ. πῶς ἔρ ἀκει-
 βὴς ἀρὸ Αἰακὸς, ἐν ἔγνο σὲ
 μὴ ὄντα ἱκάνθ, ἀπὶ παρι-
 θξιατὸ ἰποβοημῶν Ηρα-
 κλῖα παρόντα; ΗΡ. ὅτι ἰώκερ
 ἀκειβῶς ΔΙ. ἀληθῆ λέγεις ἀ-
 κειβῶς γῶ, ὡς αὐτὸς ἱκάνθ
 εἶναι ὅρα γῶρ μὴ τὸ ἰναντίον
 ἰσι. σὺ μῦ εἶ ὁ Ηρακλῆς,
 τὸ δὲ ἔσθλωρον γιγάμηκν πλὴ
 ἡβλν παρὰ τοῖς θεοῖς. ΗΡ. θρα-
 σὺς εἶ καὶ λαλῶ, καὶ ἡμὴ
 πῶσῃ σκῆπλωρ ἰς μὴ, εἴση
 κῶντικα οἶον θεὸς ἔσθλωρ ἄμι.
 ΔΙ. τὸ μῦ τῶξον γυμνὸν καὶ
 πρόχαρον, ἰγὼ δὲ τί ἀν ἰτι
 φοβοίμω σε, ἀπαξ τεθνήσκ;
 ἀτὰρ

me iacis, abstinueris, senties quamprimum qualis Dei ima-
 go sim. ΔΙΟΓ. Arcus enim nudus est atque paratus.
 Cur autem de cætero te timeam, quum semel mortuus sis?

ΔΙΟ. Quidnam dicis ama-
 bō? umbra ipsius dei fieri eo-
 nim potest, altera eundem ex
 parte Deum esse, altera vitā
 decessisse. ΗΕΡ. Vtiq. Ille
 enim nequaquā mortuus est,
 sed ego duntaxat imago i-
 psius sum. ΔΙΟΓ. Intelli-
 go rem. Te virum pro viro
 Plutoni pro se dedit, & tu
 nunc pro illo mortuus es.
 ΗΕΡ. Sic res se habet.
 ΔΙΟΓ. Quo pacto igitur
 callidissimus cum sit Aæacus,
 te nequaquam illum esse non
 nouit, sed admisi tanquam
 supposititium Herculem?
 ΗΕΡ. Quoniam ille
 ipse esse videor. ΔΙΟΓ.
 Vera autumas: nam ita per-
 similis es, ut si ille ipse sis.
 Caueas igitur ne contra site
 ut tu quidem Hercules exia-
 stas, imago verò apud Deos
 immortales Heben in vxo-
 rem duxerit. ΗΕΡ. Audax
 nimium es atque loquax: &
 nisi à scommatibus, quæ in
 ddd Sed

Ἰπποκένταυρος τις ἦτε ἄς ἐν
 συμπεφυκότων, ἀνθρώπων,
 καὶ θεῶν. Ἡρ. ὃ ἦ καὶ πάλιν.
 τῶν ἄτα σοι δακῶσι συγκα-
 θάει ἐν ἀνῆν ψυχῆς, καὶ σώ-
 ματος, ὡς τὸ ἐκδωλὸν εἶναι,
 τὸ μὲν ψυχῆ ἐν ἔρανῳ εἶ-
 ναι, καὶ ἐν ἑνὶ ἐν Διὸς, τὸ δὲ
 θνητὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς ἄ-
 κροῖς; Δι. ἀπὸ ὅ βέλτερος Ἄμ-
 φιτρονιάδῃ, καθὼς ἀπὸ τῆς
 ἑλγῆς, ἡ σῶμα ἦδα. νῦν δὲ
 ἀσώματον ἔδωλον εἶ, ὡς
 ἐκδωλὸν εἶναι ἡδὴ ποι-
 ῆσαι τὸν Ἡρακλῆα. Ἡρ. πῶς
 τὸ ἐκδωλὸν; Δι. ὃ δὲ πᾶς, ἡ ἦ
 ὁ μὲν τις ἐν ἔρανῳ, ὁ δὲ παρ-
 ἑμῖν ἐν τὸ ἐκδωλὸν, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν οἴτῃ λόγῳ ἦδὴ νόμῳ
 ἔναι, πᾶσι δὲ ταῦτα γίνεσθαι. καὶ
 σκοπεῖ ὅτι πᾶσι δὲ πατέρα πῆ-
 λον ἐπινοήσας ὡς σῶματι. Ἡρ.
 θρασύς τις εἶ, καὶ ἄσπῆς τις δὲ
 καὶ ἀπὸ τῆς ἀνδρείας; Δι. Διογενὲς ἔ-
 Σινωπέως ἔδωλον. αὐτὸς δὲ, ὃ
 καὶ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖ-
 σιν, ἀπὸ τοῖς βελτιστοῖς νεκρῶν
 σώματι, Ὀμήρῳ, καὶ ἔστω τῆς
 ψευδολογίας καταζητῶν.

Hippocentaurū in unum fui-
 isse copulatos hominē vide-
 licet & Deū HER. An non
 & homines eodem pacto ex
 duobus componi tibi viden-
 tur, animo videlicet & cora-
 pore? Unde quid prohibet as-
 sumum quiddē ipsum ex sum-
 mo Ioue natum adesse celo,
 me verò mortalem ad inferos
 venisse? DIOG. Vtique e-
 leganter hæc differuisses, ὃ
 optime Amphitryoniade, si
 corpus hac tempestate esses:
 sed incorporea es imago: ita-
 que periculum est, te triplicē
 iam fecisse Hercule HER.
 Quonam modo triplicem?
 DIO. Hoc quidem modo:
 nam si vnus in celo existit, et
 verò apud nos imago, corpus
 autem in Oeta iam in pulue-
 re versum, hæc tria iam sunt.
 animaduertas igitur velim,
 quæ tertium corpori esse intel-
 ligas partē HER. Audax es,
 atq; sophista: sed quod no-
 men tibi est? DIO. Dioge-
 nis Sinopei imago: ipse autē
 per Iouē, minimē cū dñs immortalibus, sed cum mortuorum o-
 ptimis cōversor, Homerū atq; huiuscemodi fabulas deridens,

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

ANidola siue formæ defunctorum aliæ sint ab animalibus, videndum hic & in Platonis Phædone.
a HERCVLES.] *Vlysses* Ὀδ. λ. ἕδδαλον quidem Hercules apud inferos esse narrat, ipsam autem in cælo cum cæteris dijs immortalibus oblectari, vnde hic facetissimus & argutissimus dialogus fluxit. Sic *Virgil.* 4. *Aen.*

Ecnunc magna mei sub terras ibit imago.

IOANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

Rideatur diuinitas Hercules.

Diogenes ridet celebrem præstantibus ausis
Amphitryoniadem, quod Ioue natus erat.

Ridet: nilominus diuinos esse putamus,
Dotibus herois quid valere boni.

NVNQVIV Hercules.] ἐμφανὲς ἐννοητέον. Igitur è vita discessit.] τὸν μῦθον. Dic quæso.] ἐξ ὄψεως. Ego enim.] Ἄ repugnanti. Rectè.] Collaudatio. Hercules enim.] ἀποκρίσις ad rogationem. Quidnam dicis.] ἀνασκαδὴ. Vti que.] ἀσκαδὴ. Quo pacto igitur.] ἐπιμνή in eadem re. Caucas igitur.] σκαμμῆ. Audax nimium.] ἀπειλή. Cur autem.] Contemptio. Sed per.] Sophistica percuressatio. Etsi fas quidem.] Occupatio. Nequaquam respondere.] ἀξίωσις. Quicquid enim.] ἀποκρίσις ἀγαθῶν. Perpicue nunc.] πῶς μῦθ. Nequaquam.] Censurionis illusio. Neque adhuc.] Confirmas eam ab absurdo. An non &.] Ἄ simili distinctio probatur. Vnde quid prohibet.] Conclusio. Vtiq; eleganter.] σκαμμῆ. Nam si vnus.] σκαμμῆ & ridicula ratio. Audax es.] Epilogus. Minimè cum dijs.] Epicurea de animorum immortalitate sententia.

Τῶν τῶν αὐτῶ ἡ ἰσολασίς ἐστι,
 τὸ διψῆν μου πλὴν ψυχῆν, ὡς
 σῶμα ἕσασθαι. Μὲ ἀπὸ τούτο
 μὴ ἔτω πιστεύουσα ἰσά φησὶ
 τῷ διψακοῦ αἰσῶσα. τίδ'
 οὐρ σοὶ τὸ λαυρῆσαι; ἢ ἰσά-
 λιας, μὲ ἰσολασία τοῦ ποσῶ
 ἀρθάνης; οὐχ ὄρω γὰρ ἀλ-
 λου μὲν τὸ τῶν ἄλλων, ἢ ἐστὶ
 ναῶν ἰντιθῶν ἄς ἔτρω τό-
 πων. Τὰν ὄρθως μὴ λέξας.
 πῶ τῶ δὲ ἔν μίρ ὅ τῆς ἰα-
 ταδίκης, τὸ ἰπιθυμῆν πῆρ,
 μηδὲν ἀόμορον. Μὲ λυρῆς,
 ὃ Τάνταλ, καὶ ὡς ἀλιθῶς
 ποτοῦ δῆσαι δοκῆς, ἀρρα-
 ζον γὰ ἰκτιθόρου, ἢ Δία, ὅτις
 τῶν αὐτῶν τοῖς ἰπὸ τῶν λυτ-
 τάντων ἰκτιθῶν διδασκί-
 νους πῆπονθας, οὐ τὸ ὕδαρ,
 ἀπὸ πλὴν διψῆν πιστοβυμῆ
 ὅ Τάν. ἔδ τὸν ἰκτιθόρου,
 ὃ Μένιππ, ἀνάνομα πῆρ,
 ἠλοῖτό μοι μόνου. Μὲ θάρρδ,
 ὃ Τάνταλ, ὡς οὐτε οὐ, οὐτε
 ἀπὸ πῆται τῶν νικρῶν.
 ἀδύα.

TANT. Atqui hoc ipsum
 supplicij genus est, ut ani-
 ma perinde quasi corpus sit,
 ita sitiat. MENIP. A-
 ge, hoc ita habere creda-
 mus, quandoquidem af-
 firmas te siti puniri: at quid
 hinc acerbi tibi poterit ac-
 cidere? Num metuis ne
 potius inopia moriari? At
 equidem haud video alte-
 ros inferos, si quis hos re-
 linguat, neque locum alium
 in quem morte demigret
 quisquam. TANT. Respō-
 tu quidem dicis: verum hoc
 ipsum supplicij genus est,
 sitire, quum nihil sit opus,
 MENIP. Despis, Tan-
 tale, et uti verum tibi fac-
 teat, non alio potu videris
 egere, quàm e veratro me-
 ro, nam diuersum quiddam
 pateris ijs quos canes va-
 biosi memorderint, ut qui
 non aquam quemadmodum
 illi, sed sium horreas.

TANT. Ne veratrum qui-
 dem recusarim bibere, Menippe, si liceat modò. MENIP.
 Bono es animo, Tantale, certum habens, nunquam for-
 te ut vel tu vel reliquorum manium quisquam bibat.

nee

ἢ δὴ αὐτῶν γὰρ. καὶ τοὶ ἔπειθον
 οὐ, ὡς περὶ οὐ, ἐν καταδίκῃς
 διψῶσι, ἔϋλατ' αὐτῶν ἔχ
 ἔσθ' ἔσθ' οὐτ' οὐ.

nec enim fieri potest: quans
 quam non omnibus quemad-
 modum tibi, pœna adiudi-
 cata est, ut sitiant aqua illos
 non expectante.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

α ΤΑΝΤΑΛΕ.] Poëta tradunt Tantalum Iouis ex Ple-
 re Nympha filium, ac Phrygiæ regem, amicum dijs fuisse, qui
 cùm eos frequenter hospitio susciperet, & quodam tempore de-
 essent epula filium suum Pelopem occidit, ac dijs coctum epu-
 landum apposuit, et eorum amicitiam experiretur. Sola au-
 tem Ceres, reliquis abstinentibus, humerum exedit. Viæ au-
 tem restitutus Pelops, pro humero comeso à dijs eburneum
 recepit: ut testantur Seneca in Thyeste, & Virgilius tertio Ge-
 orgicôn:

— humerôq; Pelops insignis eburno.

Tantalum verò propterea apud inferos fingunt damnatum, at-
 que afficere Eridano flumini sitiemem, quòd se quando ad-
 mouerit, se potaturus repemè aquam à labris contactam refu-
 gere. Tum capise imminere arborem pomis onustam, sed eam
 subito porrigenti manum aliò subducere sese, atque ita mise-
 rum præsentè copia, inopia discrucari. Bologninus ex 4. Meta-
 morph. Ouid.

Tantalus hic etiam sitiens potare vetatur,

Corpora quod Pelops dijs epulanda dedit.

Meminit etiam Virgilius 6. Aen. Ouidius scribit hoc illi tor-
 mentum inditum esse, quòd deorum secreta mortalibus reuelau-
 erit:

Quærit aquas in aquis, & poma fugaciâ captas

Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.

Idem lib. 3. Elegiarum:

Proditor in medio Tantalus amnesitit.

b In Lydia.] *Minoris Asia regio est, Craso rege & Pacto aurifero flumine notissima, Phrygiæ ab exortu Solis vicina.*
 c Veratio.] *Elleboro potu tibi opus est, eoque sanè meraco. Qui autem parùm animo constans, & insaniant, elleboro opus habere dicuntur, & elleboro sese purgare iubentur. Rhadamanthus in secundo. Perarum narrationum libro, ita pronuncias, ut Ajax traditum ab Hippocrate elleborum bibat, priusquam in heroum consorium recipiatur: alludens ad eius insaniam. Ibidem scribitur, non licuisse Chrysepo in beatorum insulam immigrare, nisi quatum iam sumpto elleboro. Nimirum illic alluditur, quod ter in vita bibisse memoratur, ut testatur etiam Petronius in carmine quodam. d Canes rabiosi.] *Canes rabie perciti, quæcumque memorderint, rabiescunt, aquam horrent, & tandem intereunt.**

IOANNIS SAMBVCI
 ANNOTATIONES.

Διγνυλὸς de Tantalò fabulæ Ouid.

Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat
 Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

ARGVMENTVM.

Tantalus ob factum fugientia flumina captat:
 Quo dijs vix alius gratior antea erat.
 Ausus consilium tandem est aperire Deorum,
 Cogitur idcirco nunc tolerare sitim.

QVId eiulas.] *ἐγάρτοις Σειτῆς. Quoniam siti. Cause redditio querula. Vique adeo.] ἐπεὶ αὐτὴ ἡ ἐπιτηδεύσις. Nihil profecero.] Narratio.*

Tantalus à labris sitiens fugientia captat
 Flumina —.

Hor. lib. 1. Satyra 1. Prodigiousum quiddam.] *Ἰνυμῶσις. Dic mihi isthuc.] αἰσχροῦν δὸν Ἐδωῶν. Ceterum tu cum*

cum sis.] *Sublata re eius quoque actio desinit.* Atqui hoc ipsum.] *ἀντίπαγωγή.* Age hoc ita habere.] *ὀμολογία ἐκ ἀπειρίας.* Num metuis.] *Ἐκρημνισatio.* At e quidem haud] *Ἰνuestigatio cause sibi.* Verum hoc ipsum.] *ἀδείφροσυς.* Desipis, Tantale.] *Reprehensio.* Bono es animo.] *Conclusio.*

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
Μαυσώλης.

DIOGENIS ET
Mausoli.

Erasmo Roterodamo interprete.

DI O G E N E S.

Ω Καρ, ἐπὶ τινὶ μί-
γα φρονᾷς, ἢ πάν-
των ἡμῶν πε-
μᾶσαι ἀξιοῖς; Μαύ. καὶ
ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ μὲν, ὃ Σι-
ροσιῦ, ὃς ἐβασίλευε Κα-
ρίας μὲν ἀποδύς, ἤρξα δὲ
καὶ Λυδῶν ἐν ἰωνίᾳ, καὶ νύσσου
δὲ τινὰς πηγαζόμενος, καὶ
ἄχει Μιλήτου ἐπέβλεψεν, τὰ
πομπὰ τῆς Ἰωνίας κατα-
σπριφόμενος, καὶ καλὸς λῶν
καὶ μίγας, καὶ ἐν πολε-
μοῖς καρτερός. τὸ δὲ μίγι-
σον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ
μνημα

O He^a tu Car, quā-
re tandem insolens
es, tibi que places,
ac dignum te credis qui v-
nus nobis omnibus antepo-
nare? MAVS. Primum
regni nomine, ὃ tu^b Sino-
pensis: quippe qui Caria im-
perauerim vniuersæ, prate-
rea^c Lydia quoque genti-
bus aliquot: tum autē^d in-
sulas nonnullas subegerim:
^d Miletum vsque peruene-
rim, plerisque^e Ionie parti-
bus vastatis. Ad hæc for-
mosus eram ac procerus, ac
bellicis in rebus preualibus.

Postremò quod est omnium maximum, in Halicarnassæ
ddd s monu.

μνημα παμμέγθεος ἔχοντος
 κείνον, ἡλίον ἐκ ἄμ. Οὐ
 πρὸς, ἀπὸ ἐξ ἑταρ ἐς λάμ. Ο
 ἐξ ἡσυχμῆνον, ἴππον ἢ ἀνδρῶν
 ἐς τὸ ἀνευθετῶν ἀκασμῶν,
 αἶθε ἢ λαπίδου οἶον ἢ δὲ νῆον
 ἢ ῥητῆς ἀρ. ῥαθῆος. ἐ δὲ οὐδὲ
 ἀικαίως ἐπὶ τῶν μίγα φρο
 ῦς. Δι. ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ φῆς, ἢ
 ἑὸ κάμδ, ἢ τῶ βάρδ ἢ τὰ φ;
 Μαύ. νῦν Δι' ἐπὶ τῶν. Δι. ἀμ',
 ἄ καλὴ Μαύσων, ἔτι ἢ ἰσχύς
 ἐπὶ ἑὶ κἀν, ἔτι ἢ μορφή πα.
 ρεσιμ. ἢ γυρ. τινα ἰλοίμυθα
 ἀικαίως ἀμορφίας πῆες, ἐκ
 ἔχον ἀπῆρ, τιν. ἔνεκα τὸ σὸν
 ἑρανίον πῆτιμυθῆν ἀρ. ἢ ἑ.
 μῦ. φασακρὰ ἢ ἀμφω, καὶ
 γυμνά. ἢ τὰς δὲ ὁδῶν ὁμοίως
 πῆ φάνορμῃ ἢ τὸς ὀφθαλμῶς
 ἀφρημῆθα, ἢ τὰς ῥίνας ὀφρ.
 σιοιμῶμῆθα, ὃ ἢ τὰ φ. Ο, ἢ οἱ
 πολυτῆδες ἰκάνοι κῆθοι, ἀις
 πῆσασσῶοι ἢ ἴσως ἀρ. ἰσι.
 δακρυθῶ, καὶ φηγοτιμῶμῆθα
 πῆς τὸς ξῆνος, ὡς δῆτι μῆ.
 γα οἶνοδῶμῆμα αὐτοῖς ἔτι.

monumentū erectū habeo sin
 gulari magnitudine, quantiū
 videlicet defunctorum alius
 nemo possidet, neq; pari eiq;
 pulchritudine conditū, viris
 scilicet atq; equis pulcherris
 mo è saxo ad viuam formam
 absoluisimo artificio ex
 pressis, adeò vt vel phanum
 aliquod simile haud facile
 quis inueniat. Nū iniuria tibi
 videor has ob res mihi pla
 cere atq; efferris. DIO. Num
 ob imperium ais, ob formā,
 atque ob sepulchri molem?
 MAΥ. Per Iouem ob hæc
 inquam. DIO. Atque, ὁ for
 mose Mausole, neq; vires iam
 illæ, neq; forma tibi iā adest,
 adeò vt si quæ arbitrū de for
 mæ præcellētia delegerimus,
 haudquaquā dicere potissu
 quam obrē tua caluaria meæ
 sit anteferēda: siquidē vtraq;
 pariter tum calua, tū nuda:
 vtriq; dentes pariter ostendā
 mus: pariter oculis orbatū su
 mus: pariter naribus simis ac
 sursum hiantibus deformati.
 Cæterū sepulchrum ac saxa illa
 preciosa Halicarnasseis
 forsitan iactare lieebit, ὃ
 hospitibus gloriæ causa ostentare,
 tanquam qui magnificā quādam
 apud se structurā habeant:

de vna

φὸ δ', ὃ βέλτιστ', ἐχ' ὁρᾷ ὅτι ἀ-
 πολαύεις αὐτ', πᾶν δ' ἐμὴ τὸ
 φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθε-
 φορεῖς, ἢ τῶν τιμικῶν λίθοις
 πιεσόμεθ'. Μὰ ἀνόνητα ἔν-
 μοι ἰκῆνα πάντα, ἢ ἰσοτιμος
 ἴσαι Μάυσωλ', ἢ Διογῆνης;
 Δι' ἐκ ἰσοτιμῆς, ὃ γυναιότα-
 τε, ὃ γὰρ. Μάυσωλ' ἢ γὰρ
 οἰμάξεται, μνηστῆρ' ἢ τῶν
 ἑπὶ γῆς, ἐν οἷς ἀνθαμονῆρ'
 ἔτι. Διογῆνης δ' ἐκαταγυλά-
 σεται αὐτῷ. καὶ τάφορ' ὃ μὲν
 ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρείξει αὐτῷ,
 ἢ Ἀρτεμισίας ἢ γυναικὸς,
 καὶ ἀδελφῆς κατασκευασμέ-
 νορ' ὃ Διογῆνης δ', τὸ μὲν σῆ-
 μα] ἢ, ἢ καὶ τινὰ τάφορ' ἔχει,
 δὲ οἰδῆν. ὃ δ' γὰρ ἐμὴν ἀν-
 τὸν τῆς λόγον ἢ τοῖς ἀεί-
 σοις ἐπὶ αὐτοῦ καταπέλοισ
 πρὸ ἀνδρῶν βίον βελικῶς ἢ
 φιλόσοφον, ὃ Καρῶν ἀνδρα-
 ποδωδέσαστε, τὸ ἔν μὲν μα-
 τ' ἢ ἐν βελικωτέρῳ χωρίῳ
 κατεσκευασμένον.

ἢ res ea cura est, verum apud viros excellentissimos sui me-
 moriam famamq; reliquit, ut qui vitam peregerit viro
 dignam, tuo monumento, Carum abieclissi-
 me, celsiorem, ac tuciore in lo-
 co substructam.

verum quid hinc commodi-
 tatis ad te redeat, vir egre-
 gie, nequaquam video, nisi
 si forsan illud commodum
 vocas, quod plus oneris ar-
 que nos sustines, sub tam
 ingentibus saxis pressus ac
 laborans. MAV. Itane nisi
 hil illa mihi conducunt o-
 mnia? planeq; pares erunt
 Mausolus ac Diogenes? DI.
 Imò haud pares, inquam,
 vir clarissime: nam Mausolus
 dis cruciabitur quoties
 earum rerum in mentem ve-
 nient, quibus in vita florere
 consuevit: at Diogenes inte-
 rim cum ridebit. Atque il-
 le quidem de suo illo monu-
 mento quod est in Halicar-
 nasso, memorabit, ab uxore
 Artemisia atque sorore
 parato: contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpore
 nouit, nunquid habeat se-
 pulchrum. Neque enim il-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a *Tv Car.*] Mausolium Cariae regem intelligit, qui fuit maritus Artemisiae, quae illum tam ingenti amore prosecuta est, ut eius fato perfuncti cineres vino permixtos, tradatur exhibisse. Adhaec sepulchrum eidem sumptuosissimum extruxit, quod à nomine eius Mausoleum est appellatum, ob operis magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum: ut Plinius scripsit lib. 36. cap. 5. Opere nondum absoluto perijt Artemisia. Caria autem regio est minoris Asiae inter Lyciam & Ioniam sita, à quo Car caros, aliquis de Caria. Hinc Aristophanes in Avibus: ἐν τῷ ἀνακτοῦ ἐστὶ τὸ Κάρει: Quod si servus est, & Car. Carum mores quoque proverbijs aliquot locum fecere, de quibus Erasmus noster. b *Sinopenis.*] Sinope vrbs Ponti, frequentij gymnasio clarissima, & patria Diogenis. Hinc Ovid. lib. 1. de Ponto:

Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus,
c *Lydię.*] Lydia quoque Asiae minoris regio est, Cræso rege & Pactolo aurifero flumine notissima. d *Miletum.*] Miletum Cariae oppidum, præstantissima lanae proventus nobilitatum: hinc Milesis populi, & Milesiae vestes. e *Ionie partibus.*] Ionia regio est in extremitate minoris Asiae: media inter Cariam & Aeolidem, tum calo bonitate, tum seris commoditate nulli regionum posthabenda. Huius incolae dicti sunt Ionnes, & metropolis Miletus, ut Cariae Halicarnassus, in qua nobile Mausoleum extat.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Contentio de sepultura, alterius quidem magnificentissima, alterius verò neglectissima.

Vult alijs se Mausolus præferre sepultis,
Forma quòd multos vicerit, atq; manu.
Diogenes ridet formam monumentaq; clara,
Illo & felicem se magis esse probat.

THE tu Car.] *Propositio ἐρωτητικὴ, καὶ ἐλεγχτικὴ κατ' ἐπιμνησιν.* Primum regni nomine.] *ἀπὸ κριτικῆς αἰτιολογίας κατ' ἀπελάθεισιν.* Postremò quod est omnium.] *Amplificatio postremi membri per καὶ ἄλλα φωνήματα.* Ad eò ut vel phanum.] *Conclusio.* Num ob imperium ais.] *Negatio.* Per Iouem.] *Assueratio.* Atqui, ò formose.] *ἀντιπαρρησιαστικὴ, ἢ ἀντιπαρρησιαστικὴ.* *ἴσσο ἔσθ' ἠβουίσει* miserum est. Siquidem.] *Ratio ab aequalitate.* Cæterùm.] *Responsio ad quartum membrum.* Verùm quid huic.] *Remotio.* Vir egregie.] *ἐξαιρέσις ἐγρηγορητικὴ.* Illud commodum vocas.] *Epilogus comparationis.* Itane nihil illa mihi conducunt.] *Propositio.* Nam Mausolus discruciabatur, quoties ear. rer.] *Ratio: antefert autem Diogenes se Mausolo.* Neque enim illi res ea curæ est.] *Approbatio.* Apud viros excellentissimos.] *καὶ ἄλλοις, quæ animi bona reliquis anteponiis.*

NIPEOS, ΘΕΡΣΙ-
 Ζυ καὶ Μενίπ-
 πον.

NIREI, THERSI-
 τα, & Μενίπ-
 πι.

Erasmo Roterodamo interprete.

NIREVS.

Ἰ Δὲ δὴ Μενίππ' οὐδ' αἰ
 διυλάσθαι, πότρε & ἀμορ-
 φώτερος δὲ πρ. ἀπὸ, ὃ
 Μενίππ', οὐ κακίωρ ἢ ἰσο-
 κῶ. Μενίπ. τίνου δὲ καὶ ἐστὶ πρό-
 φρον, οἰμαι; καὶ ἔσθ' τοῦτο ἂ
 ἀξίω. Νί. Νίρεὺς, καὶ Θέρσι-
 τῆς. Μέν. πότρε & ὁ Νίρεὺς,
 καὶ

NIR. Nireus ac Thersites. MENIP. Vter^a Nireus,
 vter

E Cce denique vel Me-
 nippus hic iudex er-
 rit, vter nostrum sit
 formosior. Dic, Menippe,
 annon tibi videor forma
 præstantior? MENIP.
 Imò quinam sitis, prius ar-
 bitror indicandum: nam
 hoc opinor scito est opus

καὶ πότις ὅδ' ὁ Θερσίτης ;
 ἐδὲπω δὲ τὸ δῖον. ὅδ' ἐν
 μὲ ἴδῃ τοῦτο ἔχω , ὅτι ὁ-
 μοί ὅ ἐμί σοι . καὶ οὐδὲν τι-
 κοῦτάω διαφύρας , ὑπὸ κορ-
 Ομηρὸς ἰκάν' ὁ τυφλὸς
 ἰώντασιν , ἀποδῶνται δὲ μορ-
 φώτασιν πῶσιν ὁμοί . ἀπ' ὁ
 φοξὸς ἐγὼ , καὶ ψιδνὸς , οὐδὲν
 χάρων ἰφώλω τῷ Λικασῆ ὡ-
 ρα δὲ σοι , ὁ Μούπη , ὅν τινα
 δὲ μορφοῦσιν ἴδῃ . Νί ἰμέ γε
 ἔ Αρλαίας καὶ Χάρων ὅ , ὅς
 καπὶς ὅ ἀνὴρ ἰπὸ λιορ ἴκ-
 θου . Μὲ ἀπ' ἔχῃ ἰπὸ γλῶ , ὅς
 οἶμα , καπὶς ὅ ἴλθῃς , ἀπὸ
 τὰ μὲ ὅσ' ὁμοία , τὸ δὲ λρα-
 νίον ταύτη μόνον ἄρα δια-
 κείνοισι , ἀπ' ὅ Θερσίτη λρα-
 νίς , ὅτι ἴνυρ ἴπὸ τὸ σόν' ἀ-
 λαπα δὲ νδρ δὲ αὐτὸ , ἰπὸ ἀν-
 δρῶ δὲ ἴχθῃς . Νί . καὶ μὲ ἴρου
 Ομηρορ , ὅποϊος λῶ , ὅποϊς σιν
 ἰσράτωνρ τῶς Αχαιοῖς . Μὲ .
 ὀνέ-

asimilis : porro caluaria hoc vno insigni à Therstæ caluaria
 dignosci possit, quòd tua delicata est ac mollicula : quando-
 quidem isthuc habes effæminatum , ac neutiquam viro deco-
 rum. N I R. Attamen Hòmerum percontare, qua specie iustit
 fuerim, quum inter Græcorum copias militarem. M E N.

Tu qui-

vter Therstes? nondum e-
 nim vel hoc satis liquet:
 THER. Iam vnum hoc
 vinco, quòd tibi sum simi-
 lis, neque tantopere me
 præcellis, quantopere te
 b cæcus ille Homerus exi-
 lit, vnum omnium formo-
 sissimum appellans: quin e-
 go fastigiato vertice, ra-
 visq; impexis capillis il-
 le, nihil te inferior visus
 sum arbitro. Iam verò tem-
 pus est vi pronuncies, Mè-
 nippe, verum altero fors
 mosiorem existimes. N I R:
 Mirum ni me, Agalia Chæ-
 ropèque prognatum:

— qui vir pulcherri-
 mus vnus,

Omnibus è Graijs Priæ-
 meia ad Pergama veni.

M E N. Atquì non item sub
 terram opinor pulcherrimus
 venisti, quippe qui reliquit
 quidè ossibus alijs appareas

ἄνερά τ' αὖ μοι λέγεις, ἰδὼ δ' ἄ
 θνήσκω, ἢ νῦν ἔχθεις, ἰκάνω δ' οἱ
 τότ' ἴσασιν. Νί. ἔπειρ' ἰδὼ ἴσας
 ταῦθ' αὖ ἀμορφώτος ἔμμι, ὃ
 Μενίππει, Μένει δ' ἔτι σὺ, ἔτι ἄλλ' ὄ
 ἀμορφ' ὄ. ἰσοτιμία γὰρ ἐν
 Ἄδης, καὶ ὁμοιοὶ ἄπαντες.
 ὄβ. ἰμοὶ ἴσ' καὶ ἴσ' ἰκανόν.
 Tu neq; quisquam alius formosus hoc loco: siquidem apud in-
 feros equalitas est, pariterq; sunt omnes. THER. Mihi quis-
 dem vel hoc fat est.

Tu quidem e somnia mihi
 narras: at ego ea speculo quæ
 video, quæq; tibi adsunt in
 presentia: cæterùm ista non
 runt qui id temporis vive-
 bant. NIR. Quid igitur
 tandem? annon ego formos-
 sior, Menippe? MEN. Neque
 tu, neq; quisquam alius formosus hoc loco: siquidem apud in-
 feros equalitas est, pariterq; sunt omnes. THER. Mihi quis-
 dem vel hoc fat est.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Thersites cum Nireo de forma contendit apud infē-
 ros, ubi pares sunt omnes, sub Menippo iudice, &
 moriendum esse omnibus docetur.

a NIREVS ac Thersites.] Nireus Charopi & Aglaix
 filius, Græcorum omnium formosissimus, quemadmodum Ther-
 sites omnium maximè deformat. Ouid. lib. 4 de Ponto:

Tam mala Thersiten prohibebat forma latere,

Quàm pulchra Nireus conspiciendus erat.

Homerus Iliad 2. Thersiten totum à capite, quod aiunt, ἄσπετον
 ad pedes ita graphice depingit, ut corporis vitia & animi mor-
 bos, ut dicas pessimum ingenium in domicilio se digno habitasse.
 Idem fecit Lucianus noster adversus Indoctum librorum co-
 piam tumentem. Hinc cum hominem vehementer fædum signifi-
 care velibus Θερόπειον βλέμεν: id est, Thersitæ faciem habere
 dicamus. Iuvenal. Satyra 8:

Malo pater tibi sit Thersites, dummodo tu sis

Acacidæ similis —.

b Cæcus ille Homerus.] Quam prius Melesigenes di-
 cetur.

ceretur, quòd ad Meletem fluvium natus esset, ob id tamen quòd cecus esset, Homeri nomen sortitus est. Cum æi nanque & Iones captos oculis ὀπιγῆς appellant, quòd ὀπιγῆς: id est, itineris ducibus egeant. Hinc cæcutiens Mæonius nuncupatur à Mariano lib. 1. de Nupijs Philolog. c. Somnia.] Lucianus hic & in Harmonide, ὀπιγῆς & proverbio dicit remfuitem, inanem & nihili. Idem in Somnio suo, introduxit quempiam, qui suum somnium, tanquam orationem ineptam ac futilem rejicit. Vide in nostro ad Agiorum chiliarcho Extra somnium.

I O A N N I S S A M B V C I
A N N O T A T I O N E S.

Contentio de pulchritudine, qua apud inferos nulla est.

Lis est egregia de forma: pulchrior alter
Vult esse, Aglaia de genetrice fatus.
Cedere Therites non vult, turpissimus olim:
Omnia mors æquat: gratia nulla valet.

Ecce deniq;.] *Propositiō.* Dic, Menippe.] *Insitio, cum rogatione.* Imò quinquam sitis,] *ἐγώρναι.* Nireus ac.] *Responsio.* Vter Nireus.] *Alia rogatio.* Nondum enim,] *Ratio.* Iam vnum hoc vinco.] *conclusio.* Neque tantopere.] *Homeri reprehensio.* Quin ego.] *αὐξήσις.* Iam verò tempus.] *ἄριστος.* Mirum ni me.] *Asseratio à parentibus, & Homeri testimonio.* Atqui non item.] *Refusio, cum Menippi comparatione.* Attamen Homerum.] *Insitio, & confirmatio à τρυφός.* Tu quidem somnia.] *Contentum testimonium comparatione.* Quid igitur.] *Rogatio.* Neque tu.] *Epilogus cum generali sententia.*

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙ- ΔΙΟΓΕΝΙΣ, ΑΝΤΙ-
 θένους, Κράτητος & Κη
 πτωχός. sthenis & Cra-
 sesis.

Iacobo Micyllo interprete.

DIOGENES.

AΝτίογενος, καὶ Κρα-
 τῆς, σχολιῶ ἀγῶν. ὡς τί οὐκ ἀπίμπ
 ἀνὸν ἢ καθόδοσιν ὑπὸ πατέρων
 τῆς, ὁψόμφοι τὸς κατιόντας,
 οἰοί τινὲς ἄσι, καὶ τί ἔκαστος
 αὐτῶν ποιεῖ; Αν. ἀπίμπ,
 ὃ Διόγηνος ἢ ἄν τὸ θία-
 μα ἰδὲν ἡγοῖτο, τὸς μὲν δια-
 κριδοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὸς δὲ
 ἰκτιδοντας ἀφελῶσαι, ἐνίε
 δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ
 πράχλορον ἀθῶντος ἢ Ἐρμού,
 ὅμως ἀντιδῶντας, καὶ ὑ-
 πῆλιος ἀντιδῶντας οὐδὲν
 δεινόν. Κράτῆς ἐν δὲ γῆρ καὶ διη-
 γύλωμα ὑμῖν, ἃ ἔειπον, ὅπως
 κατέβη κατὰ τὴν ὁδόν. Δι.
 διήγησησθα, ὃ Κράτης. Ἰοικας
 γὰρ τινα παχέλοια ἰεῖν.
 Κρά.

OCium nunc agimus,
 Antisthenes, & Crates : quare cur
 non, obsecro, imus deambu-
 latum rictā ad ingressum
 & fauces orci, ut ibi specta-
 mus eos qui descendunt,
 quoniam sint, & quid quisque
 eorum agat? ANT. Ea-
 mus Diogenes. Etenim spe-
 ctaculum hoc iucundum
 fuerit, videre alios quidem
 ipsorum lachrymari, alios
 autem ut demittantur sup-
 plicare : quosdam autem a-
 grē descendere, & quanquam
 ceruicem urgente ac impela-
 lente Mercurio, reluctari
 tamen, & resupinos obniti,
 nulla necessitate aut comno
 do suo. CR. Ego verò etiam
 exponam vobis quæ ipse vidī
 in via quando huc descende-
 bam. DIOG. Exponas licet,
 Crates. videris enim quædā omnino risu digna dicturus esse.
 eee CRA.

ἢ ἢ ὁ ἵππος αὐτῷ σωτηρίαν·
 καὶ μὴ πλεονεξῆσαι ἀμφοτέρωι δια-
 φέρων τὸν ἄνθρωπον τῷ Θεῷ
 πικρῶς, ἢ τῷ ἰσὶ τῷ Ἀρά-
 ξῃ, πρὸς τὸν Καππαδόκῳ
 συμποσίῳ, ὁ μὲν ἦρ Ἀραξὸς
 κῆς ἐπέλαυνεν, ὡς διηγεῖτο,
 πολλὸν τῶν ἄκρων περὶ πειλοῦ
 μέγας. ἵππος αὖτε ὁ Θράξ, τῆ
 πάλτι μὲν ἵππος, ἀρσενί-
 ται τὸν Ἀραξὸς λουτὸν οὐδὲ
 ὁ ἵππος τὸν σάεισεν, ἀνα-
 τὸν τε διαπέρα, καὶ τὸν ἵπ-
 πον. Ἀν. πῶς οἶόν τε, ὁ Κρά-
 τῆς, μὴ πλεονεξῆσαι ἴσως;
 Κρά. ῥᾶται, ὁ Ἀντίσθενης. ὁ
 μὲν ἦρ ἐπέλαυνεν, ἀκοσάπη
 χυῖ τινα λουτὸν περὶ βλημῆ
 ν. ὁ Θράξ ἦ ἴσως τῆ πάλ-
 τῃ ἀπικροῦτο τὸν περὶ
 λῶ, καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν ἢ ἄ-
 κων, ἐς γόνυ ὀκλωθεῖς, διχ-
 ται τῆ θέσει τὸν ἵππον,
 καὶ σιπρόσκα τὸν ἵππον ἵπ-
 τὸν ἵππον, ἵππος θυμὸς καὶ σφο-
 δρότης ἵππος τὸν διαπέρα-
 τὰ.

Nam & equus una cum eo
 mortuus fuerat, una plaga
 ambobus transfossis à Thra-
 censi quodam sentato in eo
 paelio quod cum rege Cap-
 padocum ad Araxem flu-
 uium commissum fuerat.
 a Nam Arfaces quidem in-
 festo curru in hostem fere-
 batur, longè ut quidem ipse
 narrabat, ante alios eue-
 ctus. Thrax autem expecta-
 to illo subsistens, ac scutum
 præ se se tenens, venientem
 Arfacis hastiam exiitendo
 diuertit: ipse autem sub-
 missa parumper sarissa sua,
 & equum & insidentem il-
 lum transuerberat. ANT.
 Sed quo pacto fieri potuit,
 Crates, ut uno iclu ambos
 transuerberaret? CRA:
 Facillimè Antisthenes: nam
 ille quidem cursu fereban-
 tur, contum quendam vi-
 genticubitalem pratentum
 habens: Thrax autem ubi
 pelta obiecta plagam excuf-
 fisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset, in genu procum-
 bens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus
 vulnerat: quo mox præ furoris ac vehementia cursus se ipsum

Τα δὲ τὰ αὐτῶν τὰ ἴδια ἢ ὁ Ἀρσάνης
 ἐκ τῆς Βοβῆνας ἐστὶν ἡμῶν, ἔχεις
 ἐπὶ πῶς πῦρ, ἴσως ὁρᾷς, εἶδόν τι
 ἰσχυρῶς ἢ ἀνοήτως, ἀμὰ τῆς
 πρὸς μάχην τὸ ἔργον, ἡ γὰρ ἀκ-
 τὰ ἢ ὁ μῦθος, ὁ μὲν οὖν τῶν
 ἀποκρίσεων, καὶ ἡ ἴδιος ἰππῶνς κατε-
 νοῦσα. ὁ δὲ γὰρ Οροίτης, ὁ ἰδιῶ-
 τῆς, ἢ πάντων ἀπαρτὸς τῶν πόδε-
 ῶν, ἢ ἂν ἐξάνατο χαμῶδι ἢ ὁ πῶς
 βαδίζων ἐδιδυατο, πάσχεισι δὲ
 αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
 ἰππῶν ἀφῶσι τῶν ἰππῶν, ὡς
 περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἰπιβα-
 νοῦντες ἀκροποδῆσι, μόνος βα-
 δίζουσι ὡς ἐπὶ κατὰ βαδῶν
 ἰαυτῶν ἐκδῶ, ἢ ὁ δὲ μὲν μυχῶν
 ἀνίσταται ἢ δὲ κεν, ὁ βέλτης
 Ἐρμῆς ἀράμπος αὐτῶν, ἐκόμε-
 σθαι ἄρα πῶς τὸ πορθμῆσον, ἐ-
 γὼ ἢ ἰγῆλων. Ἄν. καὶ γὰρ δὲ ὅτε
 λατῆρα, ὁ δὲ ἀνέμιξα ἰμαυτῶν
 εἰς ἀποκρίσεις, ἀμὰ ἔφαθ' οὐ μόνον
 τὰς αὐτῶν, πρὸς ἑαυτῶν ἐπὶ τὸ
 πορθμῆσον, πρὸς ἑαυτῶν ἡμῶν
 ἴσως ἂν ἐπιτηδείας πρὸς
 σομῆ.

cymbam vsque portavi: ego verò sequens ridebam. AN.
 Et ego porrò quando huc descendebam, neque ad me
 me ipsum ceteris, sed relictiis plorantibus illis ad cymbam
 accurrendo, preoccupavi mihi locum, quò commodius nas-

uigarem.

transadigente. eadem hostia
 etiam Arfaces per inguina v.
 trinque ad nates vsque pen-
 trante transfodiunt. Intelli-
 git nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed equi
 magis hoc opus fuerit. Ve-
 runtamen indignabatur ille,
 quòd non ampliore honore
 quàm ceteri habebatur, vo-
 lebatq; eques huc descende-
 re. Orcetes autem priuatus
 quispiam erat, atq; admodum
 debilis pedibus: quippe qui
 neq; stare humi, nec dum in ce-
 dere villo modo poterat. Acci-
 dit autè hoc prorsum Me-
 dis omnibus ut postquam ab
 equis descenderint, velui qui
 super spinas ingrediuntur,
 summis pedum digitis vix
 atq; ægrè incedant. Quam-
 obrem cum per se ipsum hu-
 mi deiectus iaceret, neque vl-
 lo prorsum pacto resurgere
 vellet, bonus ille Mercurius
 sublatus in se hominem ad

ἴσασιν. πρὸ τῆς πλοῆς οἱ μὲν ἐς
 δ' ἀκρόν τε, καὶ ἐναντίον, ἐγὼ
 δὲ μάλα ἐτρωπόμην ἐν αὐτοῖς.
 Δι. σὺ δὲ, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντί-
 φωνος, ζωίων ἐτύχετε ξυνο-
 ροιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε
 ὁ Δαναεύς, ὁ ἐν Περαιῶς, καὶ
 Λάμπις ὁ Ἀκαρνᾶν, ξυραγὸς
 ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλοῖσιος ἐν Κο-
 ρίνθῳ, συγκατήθη. ὁ μὲν Δά-
 μισ, ἐπὶ Φωαίδος ἐν φρεσὶ
 κωρ ἀφ' ἑαυτῶν ὁ δὲ Λάμπις
 δι' ἔρωτα Μυρτίος τῆς Ἰταίας,
 ἀσπράξας ἑαυτῶν ὁ δὲ Βλεψίας,
 λιμῶ ἀθλιὸς ἐλέγχετο ἀπὸ πλε-
 κτίας. καὶ δὲ ἴδον ἀχρὸς ἐς ἑπι-
 βολῆν καὶ ληΐδος ἐς τὸ ἀκείβειν
 τὸν φανόμηνος. ἐγὼ δὲ, καὶ πρ-
 οῖδός, ἀνέκεινον ὅν τρόπον ἀ-
 ποθάνοι. ἄτα ὧ μὲν Δάμιδι
 ἀπαιτιώμεθα τὸν ἕδον, οὐκ ἀδι-
 κα μὲν τὸ ἔπαθες, ἔφην, ἵπ-
 αὐτοῦ, ὡς τάπαντα ἔχωρ ὁ μὲν
 κήλια, καὶ πρὸ φῶρ αὐτὸς, ἐς
 σπυγχοῦται τὸς ὄν, ὅτι καὶ
 ἀκρίτα νανίσθη τῆς πλο-
 ρας ὁδοῦς πρᾶξις. σὺ δὲ, ὦ

Ἀκρ.

ἴσασιν. πρὸ τῆς πλοῆς οἱ μὲν ἐς
 δ' ἀκρόν τε, καὶ ἐναντίον, ἐγὼ
 δὲ μάλα ἐτρωπόμην ἐν αὐτοῖς.
 Δι. σὺ δὲ, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντί-
 φωνος, ζωίων ἐτύχετε ξυνο-
 ροιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε
 ὁ Δαναεύς, ὁ ἐν Περαιῶς, καὶ
 Λάμπις ὁ Ἀκαρνᾶν, ξυραγὸς
 ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλοῖσιος ἐν Κο-
 ρίνθῳ, συγκατήθη. ὁ μὲν Δά-
 μισ, ἐπὶ Φωαίδος ἐν φρεσὶ
 κωρ ἀφ' ἑαυτῶν ὁ δὲ Λάμπις
 δι' ἔρωτα Μυρτίος τῆς Ἰταίας,
 ἀσπράξας ἑαυτῶν ὁ δὲ Βλεψίας,
 λιμῶ ἀθλιὸς ἐλέγχετο ἀπὸ πλε-
 κτίας. καὶ δὲ ἴδον ἀχρὸς ἐς ἑπι-
 βολῆν καὶ ληΐδος ἐς τὸ ἀκείβειν
 τὸν φανόμηνος. ἐγὼ δὲ, καὶ πρ-
 οῖδός, ἀνέκεινον ὅν τρόπον ἀ-
 ποθάνοι. ἄτα ὧ μὲν Δάμιδι
 ἀπαιτιώμεθα τὸν ἕδον, οὐκ ἀδι-
 κα μὲν τὸ ἔπαθες, ἔφην, ἵπ-
 αὐτοῦ, ὡς τάπαντα ἔχωρ ὁ μὲν
 κήλια, καὶ πρὸ φῶρ αὐτὸς, ἐς
 σπυγχοῦται τὸς ὄν, ὅτι καὶ
 ἀκρίτα νανίσθη τῆς πλο-
 ρας ὁδοῦς πρᾶξις. σὺ δὲ, ὦ

uigarem. Inter nauigandum
 verò alij quidem lachryma-
 bantur, alij autem noujea-
 bant: ego verò inter ipsos se-
 dens admodum oblectabar.

D I O. Tu quidem, Crates,
 & tu Anisibenes, huiusmo-
 di sortiti estis iuueris comis-
 tes. mecum autem Blepsias
 ille scæerator ex Piræo, &
 Lampis Acarnam, qui mer-
 cenarios milites ductauerat,
 & Damis diues ille Corin-
 thius, simul descendebant.
 Quorum Damis quidem à
 puero veneno interemptus
 fuerat, Lampis autè ob amo-
 rem Myrtij meretricis se in-
 ipsum iugulârat: Blepsias ve-
 rò fame miser perijisse dice-
 batur. & apparebat sanè
 adhuc pallidus supra mo-
 dum, ac tenuis maximè. E-
 go verò quâquam antea non
 ram, interrogabam tamen
 quo pacto quisq; mortuus es-
 set. Ac Damidi quidem accu-
 santi filium: Non iniusta ve-

Ἀκαρναν (ἔστιν Ἰβὴ καὶ κλη-
 ρηθῆναι καὶ τῆς Μυρτιάς)
 τί αἰτιῶν τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ
 εὖ; ὅς τὰς μὲν πολλὰς ἰδί-
 ωματα ἔχεις, ἀλλὰ φιλο-
 κινδύως ἢ ἀνίστορας τῶν ἄλ-
 λων, καθὼς ἔτεχοντες πε-
 ριουσιαιῶν, καὶ δακρυῶν ἐπι-
 πλοῦτων καὶ σφραγισμῶν, ἰσχυ-
 ρὸς ὁ ἦν καὶ ὁ μὲν Ἰβὴ βλε-
 ψίας, αὐτὸς ἰαυτὸς καθυγέ-
 ρα, ἐβαλεῖς πολλὰ τῶν ἄ-
 νοιων, ὅτι χεῖματα ἐφύλαξ-
 τε τοῖς μηδὲν περὶ σκουρι-
 ληροῦ μοις ἀς αἰ βιάσθη
 ὁ μάταιος νομισῶν. πολλὸν ἔ-
 μοιγεῖ τὸ τὸν ἑαυτοῦ πα-
 λῶν παρῆσαντο εἰσφορῆς.
 ἀλλ' ἦ δὲ μὲν ἐπὶ τῷ σωμα-
 τὶ μὲν ἀρδῆσαν καὶ, καὶ
 ἀρδῆσαν ἡ ἀρδῆσαν τὸς ἀ-
 φικνουμένους. βασιλῆα, πολλοὶ
 καὶ κοινῶν, καὶ πολλοὶ
 δακρυῶν, καὶ τῶν νο-
 ρῶν τῶν, καὶ νηπίων. ἀλλὰ
 καὶ οἱ πάντες γεραιότεροι ὁ δὲ
 γον, τί τὸ; ἀρα τὸ φησὶν
 αὐτὸς

verò Acarnan, (gembatza-
 nim & ille, ac deuouebat
 Myrtium) quid amorem ac-
 cufas, inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes
 quidem haud vnquam per-
 horrueris, sed te vltro peri-
 culis offerendo, ante alios
 in praelium descenderis, à
 puella verò vulgari illa qui-
 dem, ac fortè oblata, & à
 lachrymis atque singulibus
 fictitijs, generosus ipse in-
 captus fueris. Nam Blephar
 quidem ipse sese accusat ob-
 nimiam stultitiam, quòd pe-
 cuniam videlicet custodierit
 heredibus nulla neces-
 situdine sibi coniunctis, dum
 vanus ipse in perpetuum vi-
 surum esse se putat. Verùm
 mihi quidem non vulgarem
 voluptatem præbuerunt tunc
 lamentantes isti. Sed iam
 circa fauces sumus. Aspices
 te nos illuc oportet, atque à
 longè contemplari adueni-
 entes. Papæ? multi cerè, &
 varij, omnesque lachry-
 mantes, præter pullos istos & infantes. Quin & ætate ni-
 mia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro a-
 liquo

αὐτὸς ἔχα τὸ βίον; τὸ δὲ ἄνθρωπος
 τὸν ἰπέρβυρον ἔρωτα βόλος
 μα. τί διακρὲς τηλικῶτα
 ἀρθραύων; τί ἀγανακτῆς,
 ὃ βέβησε, καὶ ταῦτα, γέρον
 ἀφ' ἡμεῖς; ἔπον βασιλῆος
 ἡδῶ. Πτω. ἔδραμῶς. Δι. ἀλ-
 λὰ σαράπηγ; Πτω. ἔδ' τοῦ-
 ὅ. Δι. ἄρα ἄν ἰπλότης, ἔτα
 ἀνίστα τὸ πομπὴν πρυφίῳ ἀ-
 ποπιπύοντα τεθνάων; Πτω. ἔ-
 δ' ἰν ἑὶ δὲ β. ἀπ' ἔτη μὲν ἔ-
 γυθὸν ἀμφὶ τὰ ἐυνυκίονε
 τα, βίον δ' ἀπορομ ἀφ' ἡσθα.
 ρις καὶ ὄρμιαις ἔχον, ἐς ἰπρ-
 βολλὸν πωχὸς ἄν ἀτικνός τε,
 καὶ πῶσιτι χαλός, καὶ ἀμυ-
 φὸν βλέπων. Δι. ἔτα ἑὶ δὲ
 τῶν ἰπρ ἡθελόν; Πτω. ναί.
 Ἡδὲ γὰρ τὸ φῶς, καὶ τὸ τε-
 θνάων, δεινὸν καὶ φαντικόν.
 Δι. πῶσ' αἰσ, ὃ γέρον, καὶ
 μαρακίῳ πῶς τὸ χεῖρον, καὶ
 ταῦτα, ἡλικιότης ἄν ἔ πορ-
 θμίας. τί δὲ ἄν τις ἔτι λῆγοι
 πρὶ τῶν νέων, ὅπως οἱ τηλι-
 κῶτοι

liquo vita tenentur? Istum
 igitur decrepitum interro-
 gare lubet: Quid ploras,
 heus tu, tam prouecta æ-
 tate mortuus? Quid indi-
 gnaris, bonæ vir, præsertim
 cum senex huc aduueris?
 Eccubi rex fuisti? MEND.
 Haudquaquam. DIOG.
 Verum sairapa. MEND.
 Neque hoc. DIOG. Num
 igitur diues fuisti, idèoque
 malè te habet, quòd relin-
 ctis multis delicijs ac vo-
 luptatibus mori coactus fu-
 eris? MEND. Nihil tas-
 le: sed annos quidem circi-
 ter nonaginta natus fui, vi-
 tam autem difficilem egi,
 arundine & linca victum
 quæruans, vltra modum
 egenus ac pauper, liberis
 carens, & præterea clau-
 dus quoque, & parùm o-
 culis videns. DIOG. Et
 viuere cupiebas, cum talis
 esses? MEND. Certè quæ-
 dem. dulcis enim eras lux: mori autem graue & horren-
 dum. DIOG. Deliras, ô senex, & iuueniliter te geris erga
 necessitatem: & hoc, cum sis cœqualis portitori huic. Proim-
 de quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decre-

κῶδοι εὐλόγοι ἀοῖν, ὅς ἐχλή
 δίκαιον τὸν θάνατον, ὡς τῶν
 ἐν τῷ γήρατι κακῶν φάρμακον;
 ἀν' ἀπίων, μὴ καὶ
 εἰς ἡμᾶς ἴσθηται, ὡς ἀπό-
 δρασιον βελόοντα, ὁρῶν πρὸ
 τοῦ σώμιον εἰλεμύσος.

ur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa
 fauces hic nos oberrare viderit.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a NAM Arsaces.] De Arsace Medorum prefecto, qui à
 Thrace pedite vnà cum equo suffossus fuit. Tale quoddam cer-
 tamen peditis cum equite describitur in Commentarijs Cesaris
 lib. 4. vt videre possit vnusquisque, quomodo à peditibus suffo-
 derentur equi.

IOANNIS SAMBVCI
 ANNOTATIONES.

Διηγνητὸς καὶ ἐρωτηματὸς.

Tænarias aduent fauces & limina nigra,
 Vt spectent ducat quos ibi Atlantiades.
 Quisq; suos narrat comites: quos inter habetur
 Pauper, qui vitæ stamina longa petit.

OMNIVM nunc.] *Occasio.* Cur non obsecro.] *Hor-
 tatio.* Recta ad.] *A' loco.* Vt ibi spectemus.] *A' causa*
Eamus.] Assensus. Etenim.] *Ratio à iucundo & με-*
ελομέν. Ego verò exponam.] *αὐτοῦ γενοῦς ἢ τῶν γενοῦς.* Ex-
 ponas licet.] *ἀξίωσις.* Tum alij multi.] *ἐκ γενοῦ καὶ ἀποσλή-*
ψιν. Ismenodorus ille.] *τὸ πρῶτον πον ὡς εὐρῆον.* A' la-
 tronibus:] *Mortis genus.* Circa Citheronem.] *Locus.*
 Quando

Quando Eleusinum.] *Tempus.* Et gemebat.] *τὸ πένθησι.* Arfaces autem.] *Secunda pars de Arface.* Nam Arfaces.] *ἡ μέγλη.* Thrax.] *Narratio luminosa.* Ille quidem cursu.] *ὁ ἄριστος.* Contum quendam.] *Modi ludentia descriptio.* Intelligis nimirum.] *Conclusio.* Veruntamen.] *ἐπινοήσας.* Et ego porro.] *Interfatio Antisthenis, per narrationem.* Tu quidem.] *Diogenis narratio.* Ac Damidi quidem.] *Capita orationis sue ad singulos habita.* Tu verò Acarnan.] *ἄκωνος.* Qui hostes quidem.] *Comparatio ab indigno.* Verùm mihi quidem.] *τὸ ἐν ἐαυτῷ ἰδόν.* Sed iam circa.] *Ambulationis finis.* Papæ.] *ἡ γένεσις.* Quid ploras.] *ἐρώτησις.* Quid indignaris.] *Multiplex sciscitatio.* Nihil tale.] *Responsio negans.* ἔξ δ' ἄλλο.] *Affirmatio, & narratio.* Mori autem graue.] *ἀπὸ τῆς.* Deliras.] *ἐπιτήμησις.* Proinde quid iam.] *ἔστις παραίνεσις.* Sed abeamus.] *Conclusio.*

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ Α-
γαμέμνονος.

AIACIS ET AGA-
memnonis.

Iacobo Micyllo interprete.

AGAMEMNON.

Eγὼ μὲν, ὦ Αἴαν, σὺ δὲ
σὺ δὲ μὲν ἐφόνουες,
ἐμὲ δὲ καὶ ἡ
μᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τῶν
Ὀδυσσέων; καὶ πάλιν ἔτι πῶς
εἰδὼς αὐτῶν, ὅσῳτε ἕκαστος
ἑαυτοῦ σὺν ἑ, ἔτι πῶς
πᾶν ἡξίωτες ἀνδρῶν οὐρα-
τιώτων, καὶ ἑταίρων, ἀπὸ τῆς
ποσειδῶνος μὲν ἄρα βάλαν, πα-
ρῆθεις.

Stu, dum furore corre-
ptus fuisti, ^a Aiax: te
ipsum interfecisti: nos
autem cunctos etiam mem-
bris, ut putabas, de truncatis,
deformasti: quid quaeso Vlysses
accusas? Ac paulò antè
neque aspicere ipsum voluisti,
cum venisset huc vates cō-
sulturus: neq; alioqui dignatus
es virum commilitonem

ac socium: sed superbe admodum ac grandi incedens gressu

ῥῆλθεις. Αἰ. ἀκότως, ὦ Ἀγά-
 μεινον. ἀπὸ τοῦ γὰρ μοι ἡ μα-
 ρίας αἴτιον κατέστη, μόνον
 ἀντιξίανθός ἐστί μοι ὄπλοισ.
 Αἰ. ἡξίους δὲ ἀνατραχάνε-
 σθῆναι, καὶ ἀνομιῖ ἕρα-
 τῆρ ἀπάντορος Αἰ. ναί, τά γε
 ζῆαυτὰ οὐκ εἶα γὰρ μοι λῶ ἢ
 πανοπλία, λῶ ἀνψίδυε δέ σθ.
 καὶ ὅμως οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμεί-
 νους ὄντες, ἀπέπαθεν τὸν ἀγῶ-
 να, καὶ κῆρυχάριθι μοι τῶν
 ἀθλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὄντι δὲ
 πομπῆς ἕσθθ, λινθιανόν.
 τα ἡρατακῆρόφθα ἔπδ τῶν
 Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου ἔναι,
 καὶ ἐπιτηδότηρ ἔχων τὰ
 ὄπλα. Αἰ. αἰτιῶν ζῆαυτῶν,
 ὦ γυναι, πλὴν θίτιν, ἢ δειορ
 σοι πλὴν ἡλερονομίαν τῶν ὄ-
 πλων παραδίθῆναι, συγγενῆ
 γίνονται φέρονθ, ἐς τὸ λεινὸν
 κατέβηθ ἑσθθ. Αἰ. οὐκ, ἀλ-
 λὶ ἢ Ὀδυσσεῖα, ὅς ἀντιποικί-
 θη μόνθ. Αἰ. συγγενῆ, ὦ
 Δία,

suptrateristi. ΑΙΑΧ. Me-
 ritò Aganemnon. Ille ni-
 nim mihi furoris huius au-
 thōr extitit, ut qui solus men-
 eum pro armis iudicio con-
 tendere ausus fuerit. ΑΓΑ.
 An verò dignum censebas
 te, qui absque aduersario,
 atque absque pulvere, va-
 diciur, superares omnes?

ΑΙΑΧ. Quid mi in ta-
 li utique causa? Nam arma-
 tura ea cognitionis quodam
 iure ad me pertinebat, cum
 fratris mei patruelis certè
 fuisse. Deinde vos ca-
 teri, qui multò quàm ille
 prastantiores eratis, de-
 cētassis certamen, ἔ cesi-
 stis mihi arma: iste autem
^b Laertiae filius quem ego
 non semel in summo pericu-
 lo seruavi, cum iam à Troia-
 nis propè concideretur, me-
 lior esse me voluit, ac dignis-
 or qui armis illis potiretur.

ΑΓΑ. Accusa iugur, ὁ ge-
 nerose, c Thetum, quæ cum tibi debuisset armorum succes-
 sionem ac hæreditatem, utipotè cognato, tradere, in me-
 dium allata illa posuit. ΑΙΑΧ. Haudquaquam, sed V-
 byssen, ut qui solus sese mihi opposuerit. ΑΓΑ. Ignoscendū.

Αἶαν, ἂ ἄνθρωπος ὄν ὀρέχθη
 δόξης, ἴδισσ' πράγματι,
 ἄνθρωπος οὐ καὶ ἡμῶν ἕνας
 ἠνδραδάειν ἵκοντες, ἐπὶ
 καὶ ἰκράτοσι τοῦ, καὶ ταῦτα
 παρὰ Τροίᾳ Ἰκασαῖς. Αἶ.
 εἶδα ἰδὼ ἢ τις τις καρτερίως
 παρῶν ἀνδρῶν οὐ θέμις λέγειν
 τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν
 Πηλεΐδα μὴ οὐχὶ μισῶν οὐκ
 ἄρ' ἰδονάμην, ὡς ἄγαμέμνονος,
 οὐδ' ἂ ἀντὶ μοι Ἀελλῶ τῷ
 ἐπιτάλλει.

Aiax, est, si homo cum esset,
 appetiuit^d gloria, rem dul-
 cissimam, cuius gratia etiam
 nostrum quilibet obire pe-
 ricula sustinet: præcipue
 quando & vici te postea, &
 hoc Troianis ipsis iudici-
 bus. ΑΙΑΧ. Noui ego quæ
 me damnarit, sed scire non est
 de dijs aliquid dicere. Vlysses
 semper igitur aliud quam odisi
 se non possum, Agamemnon,
 non si mihi ipsa Minerva hoc
 imperet.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a ΑΙΑΧ.] Post Achillem præstantissimi Græcorum fu-
 re apud Troiam, Aiax & Vlysses, id quod passim Homerus in
 sua Iliade docet. Lege apud Onidium lib. 3. Metamorph. ora-
 tiones contrarias Aiæcis & Vlyssis pro armis Achillis conten-
 dentium. Duo fuere Aiæces furiosi, alter amore, alter iræ de-
 quibus Plutarchus in vita Sertorij. Hic aded grauiter tulisse
 legitur, Vlysses sibi prælatum in capessenda successione armo-
 rum Achillis, et præ dolore in insaniam versus sit. itaque gla-
 dio distracto in greges pecorum insilijt, existimans sese Græcorum
 copias cadere. Tū duos quosdā maximos suos à iræ suspensos,
 flagris cecidit, arbitrans hos esse Agamemnonē et Vlysses, quo-
 rum alteri ut iudici, alteri ut victori potissimum erat iratus. De-
 inde postquam respiciisset, partim pudore, partim metu sibi mor-
 tē conscium. b Laërte filius.] Vlysses, qui ab eo Laërtes di-
 citur. c Thetia.] Achillis matrem, ex Peleo Atæci filio. d Glo-
 riam.]

riam.] Insignis enim gloria non nisi magnis periculis contingit. Nequi triumphum egit quisquam, qui non sit ausus Martis euentum experiri. Omnes enim qui maximo ingenio praediti sunt, stimulus gloriae concitati, res praecelaras aggrediuntur. Gloria nihil est in rebus humanis pulchrius, nihil dulcius, & amabilius, nihil cum virtutis altitudine copulatius.

IOANNIS SAMBUCCI
ANNOTATIONES.

Κατηρητικὸς, καὶ δόξαλογητικὸς.

Ausus quod pro armis Aiaci congredi Vlysses,

Indicio captus ille furore fuit:

Idcirco semper contemnens odit Vlysses,

Nec Theridos culpam caruleae esse putat.

Si tu dum furore.] κατηρητικὸς καὶ δόξαλογητικὸς. Merito.] αὐτίκα κλημῶ. An verò dignum.] Obiectio. Quid ni.] Responso. Nam armatura.] Ratio à iusto. & ἀφύγησις. Accusa igitur.] Regestio. Haudquaquam.] Inscissio. Ignoscendum est.] παραβάνσις ἡθικῆ. Sed fas non est.] Praecisio. Vlysem igitur.] Conclusio.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΟ-
στράτου.

MINOIS ET SO-
strati.

Iacobo Micyllo interprete.

MINOS.

O Μιν λέγῃς οὗτος
Σάστρατος, ἐς τὸν
Πνευσινύθειοντα ἑμ-
βριλιόθω. ὁ δὲ ἑρόσουλτος
ἐπὶ τῆς Χιμαίρας διασω-
δάτω. ὁ δὲ τύραννος, ὃς
Ἐρμῆ παρὰ τὸν Τιτύον ἀρ-
τάβεις, ἐπὶ τῶν γυψῶν λα-
βίδα καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ.

PRedo hic quidem So-
stratus in Pyriphle-
gethontem praecipit-
etur, sacrilegus autem ille
à Chimera discernatur: ty-
rannus verò iste, Mercuri,
iuxta Tityum in longum ex-
tentus, arrodendum & ipse
hepar praebeat vulvuribus.

ὄφθαλμοί οἱ ἀγαθοί, ἀπὶ τὴν κατὰ
 τὰχ' ἔστ' τοῦ Ἠλύσιου πεδίου,
 ἢ τὰς Μακάρων νήσους καὶ
 κἄτι, ἀνθ' ὧν δίκαια ἔποιήτε
 πρὸς τὸ βίον Σὼ ἀκούω, ὦ Μί-
 νος, εἰ σοὶ δίκαια δόξω λέγειν.
 Μίνω ἀπέσσω αὐτίς; ὃ γὰρ ἔξω
 πάλυξαι, ὃ Σώστρατε, πονη-
 ρὸς ὢν, καὶ τούτους ἀπέκω-
 νῆς; Σὼ. ἐλήλυμα μὲν,
 ἀπ' ὅρα εἰ δικάως ἔσπλαγ-
 γμαι. Μί. καὶ πόλλοι, ἔγωγε ἀ-
 ποτίναρ πλὴν ἀξίαν δίκαιον.
 Σὼ. ὅμως ἀποκείναι μόνον, ὃ
 Μίνω βραχὺ γάρ τι ἐρήσμαι
 σε. Μί. λέγε, μὴ μακρὰ μό-
 νον, ὅπως καὶ τὸς ἄλλους ἐστ-
 κείνομεν ἡδύ. Σὼ. ὁπότ'
 ἐπράσσομεν τῷ βίῳ, πόττερα
 ἐκὼν ἐπράσσομεν, ἢ ἐπικτελευσά-
 μοι τὰ τῆς Μοίρας; Μί. τὰ
 τῆς Μοίρας ἀγλαδί. Σὼ. οὐδ'
 κἄν καὶ οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ
 οἱ πονηροὶ δουλεύουσιν ἡμῖς, ἐ-
 κείνη ἀπρητὸν ἴσται. Ταῦτα θη-
 μῶν. Μί. νῆ, τῆ Κλωθῆ, ἢ ἐ-
 κὰς ἐπέταξε γυνήθευτι τὰ
 πα.

Vos autē boni ac probi, ab-
 ite quā celeriter in campū
 Elysiū, infulasq; beatorum
 habitate, pro ijs quae rectē ac
 iustē in vita fecistis. SOS.
 Audi, ὦ Minos, num tibi iusta
 dicere videar. MIN. An e-
 go denuò nunc audiam?
 An non conuictus es, Sofstra-
 te, quòd ὦ malus fueris, ὦ
 tam multos occideris? SOS.
 Conuictus quidem fui, sed
 vide num iuste ob id suppli-
 cio afficiar. MIN. Atque
 admodum, si modò id iustum
 est, pro merito quemque sua
 pœnam dependere. SOS.
 Attamen responde mihi, ὦ
 Minos. breue enim quiddam
 interrogabo te. MIN. Dic,
 sed ne prolixè modò: quò de-
 inceps ὦ ceteros dijudicare
 possimus. SOSTR. Quae-
 cunque in vita egi, virum
 volens ea feci, an ita à Par-
 ca agglomeratum mihi fuit?
 MIN. A Parca scilicet.
 SOS. Proinde ὦ boni pa-
 riter omnes, ὦ nos qui mali videmur, eadem agimus, dum illi
 obsecundamus. MIN. Ita profectò, Clotho videlicet, illi pa-
 renes: quae unicuique iniungit, cū primū natus est: quae
 agerit

κῆρ τὸς ἀναγοντες ἀν-
 ποτίοις ἀγαθοῖς, ἢ τῶν δὲ ἐν
 κῆρ ἀπῆρ ἔχοι τις ἀρ, ὡς
 ἀντιλήραμ δλωατόρ λῶ τοῖς
 μετὰ παύσης ἀνάγκης πῶσ.
 ἴταγμαῖοις. Μί. ὦ Σάσρας
 τι, ποτὰ ἡδῶις ἀρ καὶ ἀλ-
 λα οὐ κατὰ λόγον γινόμε-
 να, ἢ ἀκείῳς ἐξήταῖοις. ἀλλῶ
 ἀπὸ οὐ τῶ ἄκράδῶσης τῶς
 ἰπρωτίοις, διότι οὐ κακῶς
 μόνον, ἀπὸ καὶ ἄφρησις τις
 εἶναι δυνάται. ἀπόλυτον ἀν-
 τὸρ, ὦ Ερμῆ, καὶ μηκέτι λο-
 ναξίωδω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τὸς ἀλ-
 λους νεκρὸς ἰρωτῶν τὰ ὅμοια
 ἀιδάξῃς.

dum honore prosequeris eos
 qui in alienis bonis veluti
 dispensatores quosdam sese
 gesserunt? Non enim illud
 dicere quisquam poterit,
 quod contradicere, aut im-
 perata detrectare, licitum
 fuerit in ijs quæ cum omni-
 prorsum vi ac necessitate
 imperata fuere. ΜΙΝ.
 Multa, ἔ Softrate, ἔ a-
 lia videas, licet minimè se-
 cuadum rationem fieri, sed
 diligenter expendas. verum
 tamen tu ex hac quæstio-
 ne hoc boni consequeris,
 quandoquidem non præ-

do solum, verumetiam Sophista quidam esse videris: Sol-
 ue ipsum, Mercuri, neve deinceps amplius puniatur. Cate-
 rum illud vide, ne ἔ ceteros manes similia interrogare
 doceas.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

HVius Softrati idem Lucianus meminit in Alexan-
 dro Pseudomante, & inter sceleribus nobilitatos an-
 numerat. Hic Prædo habetur, & suæ nequitix con-
 uictus peccatorum causam in fa-
 tum transfert.

IOAN.

IOANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

Disputatorius, Num iure puniantur fontes, locus communis de Stoico fato: Si fatali necessitate omnia peraguntur, immerito puniuntur fontes.

Iudicium expectant Minois, qui periêre,
Quorum de vita iudicat atq; statu.
Softratus excusat facinus, fatoq; coactum
Se dicit, quicquid fecerit vsq; mali.

PRÆDICO hic.] ἀποδείξεις καλοῦ καὶ κακοῦ. Vos autem boni.] ἀποδοξασθῆναι ad bonos et probos, quos beatos esse vult. Audi, ô Minos.] Ἀξίως ad defensionem. An ego denubó.] Recusatio. An non conuictus es.] κατηγορία, καὶ τὸ ἐγκλημα. Conuictus quidem fui.] περὶ μορολογίαν, confessione facti. Sed vide num iuste.] Ἀσσεύρασιον ex defensione. Attamen responde mihi.] ἀπαμύνησις τῆς ἀποκρίσεως. Dic, sed ne prolixé.] Ἐπιτομήσις conditionalis. Quæcunque in vita egi.] ἀποδείξεις ἀγαθῶν καὶ κακῶν. Parca felicet.] ἀποκρίσις μετὰ εὐχαιῶν ex causis. Rectè sanè, ô Minos.] ἐπιτομήσις. Si quis autem mittente hero.] Ἄλλοδ τιμοῦ τῆς σωρευτικῆς ἐπιτομῆς. Et qui misit.] Ἐπιτομήσις Minois ad ἐπερώτησιν. Nam ille qui attulit.] Conciliatio. Vidésne igitur.] μετὰ τῶν εὐχαιῶν ἐς τὴν μετάνοιαν. Et rursum.] Ἄλλοδ τιμοῦ. Non enim illud.] ἀλλοδ τιμοῦ. Multa, ô Softrate.] ἐπιτομήσις. Veruntamen tu.] τὸ ἐκβαλεῖται, Solue ipsum.] ἀποδείξεις.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ. DE SACRIFICIIS.

Erasmo Roterodamo interprete.

Μὲν γὰρ ἐν ταῖς
θυσιαῖς οἱ μά-
ταροι πρόφλου-
σι, καὶ τὰς ἐ-

ορταῖς καὶ προσόδοις τῶν
θῶν,

Nimvero a si
quis recensere
velit quæ stul-
tissimi morta-

les faciunt in sacris, in festis
diebus, in adeudis saluādisq;
dys,